

Uši a Vítr

ROZHOVOR • SÉPIOVOU KOSTÍ • MÚZY MEDÚZY • VRŠOVICE 2016 • FILMOVÉ OKÉNKO • TRAUMERŮV SLOUPEK • PODIVUHODNÉ NECESTY • KOMIKS
HOVORY S HEROTEM • SVJET PODLE KVĚTUZORA • MIKYHO ZÁPISNÍK • ÚHLY POHLEDU • JEF • DŮKAZY • ZÁPISKY BÁSNÍKA ULICE • OHEŇ NA STŘEŠE

Krákor – 26. ročník

Festival prolínání. Návraty ke kořenům obsazením stěžejních sklepních kapel a pulsování mladé krve, např. kapela Čočka. Historicky poslední koncert legendy hrající neuvěřitelných 25. let: poslední koncert kapely Skrytý půvab Byrokracie. Nekuřácký salonek nedaleko areálu (u železnice do Moskvy, zkratou přes lesík asi tisíc kilometrů)... Nebe a toiky.

Program na pátek:

Smucikopf (extrakt stolního oleje, rumu a genia loci festivalu)
Čerstvě natřeno (punkovej big-bít s kořeny v osmdesátkách)
Plum Dumplings (rocková čtveřice s ženským békotem)
Eva Turnová & Tomáš Hradil (skladby Mejly Hlavsy v sukních s doprovodem)
Chór vážských muzikantů (plesniví pankáči z Trenčína)
Kabaret dr. Caligariho (temní šaští nadra ohlodávající)
Die Retardovaný koksoplyn (protistátní filharmonie)

Program na sobotu:

DNO no. 40 (křest brněnské maloformátové revue)
Mons pubis (stydký pahorek geologicky vzniklý v Čes. Budějovicích)
Čočka (fajnový, znovunalezený, bájný a báječný inventář)
Fish Flesh Field and Henry Dollar (varštit psychedelici)
Skrytý půvab byrokracie (od undergroundu až k ejakulaci)
Játra revival (experimentátoři na bázi igelitu)
Ylo africký slon (představitelé původní brněnské alternativy)
Nedělní lidé (vzdechy, párky, kila a láska)
Vveettaa (noise-sludge-hardcore-punk a takový)

Rozhovor: Jiříkovo vidění

Pražská stálice navazující na tuzemskou podzemní tradici propojování elektroniky s živými nástroji a prvky alternativního rocku. Táto kapela se podařilo rozvinout undergroundové základy do moderní podoby, která je na naší scéně jedinečná. Od roku 2014 jako trio v sestavě Mejla Jaroš (zpěv, kytara), Jirka Kraus (basa) a Honza Chalouš (bicí a zpěv).

Postavy aneb kdo je kdo:

ML: Miloš Latislav – hudební publicista, organizátor hudebních akcí, zvukař, někdejší manažer kapely
JK: Jiří Kraus – baskytarista a zakládající člen (1996 – dodnes)
MJ: Milan „Mejla“ Jaroš – kytarista, programátor, zpěvák a autor mnohých skladeb (1996 – dodnes)
JCH: Jan Chalouš – bubeník a zpěvák (1998–2001, 2014 – dodnes)
TORST: Jakub Veleba – kytarista, zpěvák a autor (1996–1998)
PAF: Pavla „Pafka“ Konvalinková-Staňková – klávesistka, zpěvačka a autorka (1996–2009 a dále)
MK: Miloš Kraus – hráč na klávesy, frkačku a groovebox, zpěvák a autor mnoha skladeb (1996–2009)
M.O., Emák: Jiří Šimon – bubeník a zpěvák (2008–2014)
Švígler: Tomáš Švígler – bubeník (2007)
Obitko, Hobitko, Orbitko: Ing. Jan Obitko – zvukový inženýr a kamarád

pokračování na straně 2

Stále jsou klidní a někteří kouří...

JV někdy v počátcích, v deaadesátkách. Foto archiv

ML: Přátelé, jak byste mi vysvětlili vznik názvu kapely Jiříkovo vidění?

JK: Název pravděpodobně vymyslela naše kamarádka poté, co byla přítomna na některém z improvizčních jamů, který jsme provozovali převážně společně s bratrem Milošem, ale i s dalšími přáteli. Až poté, když se sestava aktérů četných jamů ustálila, vznikla kapela s tímto názvem a začaly se tvořit skladby. Ale je to už tak strašně dávno, že si nejsem jistý, jestli si to pamatuji zcela správně.

A pamatoval by sis, kdo krom tebe a bráčky byl v té úplně první sestavě?

JK: Myslíš v první sestavě, když už jsme se rozhodli, že budeme kapela? Tak to byli Milan, bicí automat Roland TR 505, později Jakub, pak se přidala Pařka.

A vzpomíná si někdo, která písnička vznikla jako první?

JK: Ze začátku se hrálo ještě něco ustáleného z těch jamů, co jsme dělali s bráčkou. Ale první skladba, která vyšla později i na desce, byl tuším *Rukáv*.
MJ: *Rukáv*, ten basový riff je geniální!

A kdy se přidal Tomáš Švígler na bicí, který brál už v Golgotě?

JK: To bylo až nějak těsně před nahráváním první desky *George's Vision* neboli „Slepice“, kdy jsme usoudili, že by to chtělo místo automatu živé bicí, částečně znějící jako ten automat. Tomáš byl výborný bubeník, který se už v té době zabýval elektronickou hudbou a věděl přesně, co se od něj očekává.

Jenže pak vzal Tomáš roba. Honzo, já trochu vím, jak to bylo, ale jak tys přišel k JV?

JCH: Když jsem prvně slyšel koncert JV ve vlašimském rockáči, hodně mě ta muzika zaujala, nic podobného jsem do té doby neslyšel. To už zase hráli jen s autotatem, bez živého bubeníka. Já tehdy bubnoval na Vlašimsku resp. Benešovsku v punkrockové kapele Why Not Fuck a s Jiříkáči jsme se občas potkávali na společných koncertech, aniž bychom se ale osobně více znali. Když jsem pak při takovém společném hraní dostal od Jiříkova vidění lano, byla to nabídka, která nešla odmítnout.

Já si pamatuju, že jsi na koncertě, myslím v Čerčanech, kde hráli JV i Why Not Fuck, přišel za klukama a řekl jsi: „Proč máte ten automat? Já bych to zahrál.“

JCH: Čerčany souhlasí, ale za jakých okolností, to si už nepamatuju. Každopádně, co popisuješ, je asi možné, protože ten automat mi tehdy u JV připadal jako zbytečný a hlavně nahraditelný živým bubeníkem, takže jsem to asi někde u výčepu někomu z kapely mohl takhle říct.

No a vy ostatní, proč odešel, nebo spíš byl odejít Jakub? Podle mě tam ty dvě kytary byly originální, každá trochu jiná.

MJ: Jednou přišel Jakub na zkoušku, myslím, že ji normálně odehrál a pak všem oznámil, že končí, že bude dělat na něčem jiném. Odejít nebyl, bylo to jeho rozhodnutí.

OK, takže pak ty písničky na ...klidní jsou

a kouří, což bych se nebál označit za přelomovou desku, vznikaly už bez něj? Máme dema Klidní... a Teta z doby natáčení alba Jinovatky Heavy Metal, kde ještě Jakub hraje.

JCH: Ohledně Jakuba – myslím, že od určité doby směřoval hudebně jinam, Jinovatka zažívala comeback a jeho tahle muzika bavila, navíc byla autorsky jeho, pokud se nepletu (až na Mejlovy 2 písničky). Ale i posun Jiříkáčů byl patrný a tyhle dvě cesty šly prostě každá jinam. Myslím, že CD *Heavy Metal* je takový společný počin všech zúčastněných muzikantů, ale v dobrém slova smyslu. Proto tam jsou písne Jinovatky, které hrajou lidi z JV, jsou tam původní písne Milanovy Golgoty (*Zas další den, Před branami Mordoru*), je tam jako bonus píseň Klidní jsou a kouří, rodičího se nového programu JV... Ale mnoho koncertů se stejně dělalo společně, na spoustě plakátů z té doby je k vidění Jiříkovo vidění a Jinovatka.

A jsme už skoro u ...klidných. Takže Heavy Metal se nabíral už u Jirky v bytě ve Voticích, na mini disc. Stejně jako později ...klidní jsou a kouří, akorát to už bylo do stop v PC. Pak jsme to u Honzy Obitka míchali, a Pař dotáčela zpěvy. Fakt to složil všechno Miloš Kraus na grooveboxu?

MJ: Ano, na ...klidní jsou a kouří všechny základy dělal Miloš Kraus, kromě Slinty, kde naopak vyimprovizoval text a taky tam zpívá.

JCH: Sorry, já si na tohle moc nepamatuju, dokonce i mé deníky o nahrávání ze záhadného důvodu mlčí. Vybavuje se mi modrý obal desky (printscreen nějaký počítačový hry, kterej Mejla upravil, že jsme to tiskli přes mého bráčku), že jsme všichni byli z Pařky pař a že se dost pařilo, ale podrobnosti mi unikají. A dodnes mě šve, že jsem tu desku nenabubnoval líp, byl jsem tenkrát pěkný amatér.

No, bylo to docela psycho... Mejlo, tys to tehda nabízel k vydání Oldovi Šimovi u Black Point. Pamatuješ?

MJ: Já to na Black Point posílal, Olda ale tenkrát jednal s Milošem, s tím, že to nebude řešit s nějakým kytaristou. Náklady na vydání byly tenkrát dost vysoké, nekloplo to. ...klidní jsou a kouří jsme nakonec lisovali po vlastní ose a potisk CD dělal Tonda Rauer z Alkeholu, kterého nám dohodil Honza Obitko, který s tebou album nahrával u Jirky v bytě ve Voticích.

Jasně, na Hobitka nesmíme zapomenout. Nabíral se mnou i Slepici ve zkušebně v Benešově a pak se sbalil a odjel, když mu Miloš řek, že jsme nabrali úplně něco jinýho, než kapela brála. Tak jsem to pak celý znovu natočil já, bez monitorů na

sluchátka ve vedlejší místnosti. Pařka mi pak za to dala pusu. A pamatujete, jak jsme Slepici poslouchali v autě u Magora, pořádně zblulený, Pařka pak otevřela dveře a spadla do rybníka? A pak se brálo ve stodole asi ve čtyři ráno... Proč se to po ...klidní rozklíčilo?

MJ: Asi by mělo být zmíněno, že jsme se účastnili Malé Alternativy, nevím, jaký rok. Po vydání „Klidných“ se odehrálo celkem dost koncertů od Aše přes Prostřední Vydrů až do Brna. Zkoušíme další skladby, co má Miloš nachystané v grooveboxu a nebylo jich málo. Některé se na předchozí album nevešly, některé vznikly později. Když se dívám na playlist alba *Obrazy neklidu*, z osmdesáti procent jsou ty skladby opět postavené na základech Miloše. Já už jsem se zapojil taky se samplery a vznikly jakési fúze, viz *Síra z láhve, Sváteční... Obrazy neklidu* vycházejí po 10 letech od ...klidní jsou a kouří u labelu Guerilla Records. Mezi tím vším Jiří ani Honza nelenili a věnovali se dalším projektům, kapelám. CD *Obrazy neklidu* už každý nahrával samostatně doma a já to postupně smíchal, Lábus to vydal a poté začala jiná etapa JV. Postupně odešli Miloš K., Pařka i Honza. JV začalo hrát v triu Mejla, Jirka a Jirka Šimon (M.O.).
JCH: Alternativa byla tuším v 98. roce. Já po ...klidní jsou a kouří z kapely odešel, celé zkoušky se jen jamovalo, většina kapely byla permanentně zhulená a mně to připadalo jako nesmírná ztráta času, táhnout se z Vlašimi na zkoušku, tam 3 hodiny čučet na lidi, co jsou mimo, a jet domů, aniž by se něco udělalo, na to jsem neměl. Takže jsem odešel a věnoval se Stromu stínu, záhy vzniknuvšímu antiprojektu JUMO a od roku 2003 jsem nastoupil do MCH Bandu. Do JV jsem se vrátil začátkem roku 2014, když mi Mejla volal po odchodu Emáče, jestli bych zas v Jiříkáčích nechtěl hrát.

To bylo už po vydání alba V poli strom u Guerilla Records. Co byste mi ještě řekli k tomu, co se dělo od té doby doteď?

MJ: Chaluš se vrátil až po albu *V poli strom*, kdy vše Emák striktně utnul a začal se věnovat rodině. Chaluš s bubenickou genialitou jemu vlastní bleskurychle nastudoval aktuální playlist a koncertovalo se dál. Odehráli jsme koncerty v Německu, Polsku, na Slovensku... už tedy v triu. Ještě nějaký čas se hrál starý repertoš, který Chalda nenahrál, a to se ví, že toužil po novém programu. Stalo se tak až v průběhu roku 2022, kdy jsem složil základy pro nové album *Než bude svítat*. Bicí a některé zpěvy se nahrávaly ve studiu Loď již zmíněného Honzy Obitka, kytary a další zpěvy jsem nahrál v mých rodných Vrchotových Janovicích, Jiří basu nahrál u sebe doma. Celé to na dálku míchal Martin Volšický a finální mastering obstaral Moimir Papalescu, který do jedné skladby taky přispěl elektronikou. Dalšími hosty byli Tomáš Schilla, Pařka se zpěvem a Martin Volšický na kytaru. Mimochodem on je kytarista Why Not Fuck

a zvukař, který udělal Tomáše Kluse. Desku také pohostil elektronikou. Koncem roku 2022 bylo v pražském klubu Varšava pokřtěno *Než bude svítat*, vydané znovu u Guerilla Records. Kromě CD vyšlo tentokrát i na LP.

OK. Chcete ještě něco říct na závěr? Třeba co teď nejradši posloucháte za muziku jen tak pro radost?

MJ: Tak s posloucháním už to u mě není, co bývalo. V poslední době mě bavilo nové MCH Trio, ve starém Golfu se mi točí staří Slayer. Líbí se mi i současní Edith.
JCH: Od dětství poslouchám Beatles a líbí se mi dodnes. Jinak mými stálicemi jsou King Crimson, Primus, Depešáci, Claypool Lennon Delirium, Lettuce, Chadima, Zajíček, starý Dunaj, Ser un Peyjalero... Muziku ale většinou poslouchám jen v autě při cestování, na koncerty už prakticky nechodím, hudba mě čím dál častěji spíš obtěžuje, myslím, že o tichu jako nejlepší muzice už pár hudebníků mluvilo.

JK: Co mě poslední dobou zaujalo za muziku? Tak z českých kapel najazzlá brněnská Kochlea nebo punkoví Vole. Ze zahraničních Powerplant. Vracím se i ke konstantám jako Black Sabbath, Ministry, Neurosis, Sepultura, Solstafir, Lvmen, Esa z Lesa, Zelená pošta... Ale čím dál víc neposlouchám vůbec nic.

Ještě někdo něco?

JK: Jsem si vlastně uvědomil, že si taky nepamatuju tu situaci, jak název kapely vznikl. Opakuji jen to, co už bylo napsané, ale přímo tu situaci jsem nějak vytěsil, nebo nevím. Pauza, která vznikla po ...klidní jsou a kouří, byla zapříčiněna mým zdravotním stavem. V té době jsem onemocněl a částečně jsem to dával za vinu kapele. Bylo to náročné, hektické

období, kdy jsem často po koncertě plně naloženým trabantem rozvázal členy kapely a pak sám stěhoval aparaturu, než jsem se konečně dostal do postele. Dnes už vím, že každý svého štěstí strůjcem. Jinak Honzovi do kapely jsem dával lano já. Byl jsem v té době ten, co kapelu tmelil. Teď ještě k tvorbě a autorství hudby. Dříve většina skladeb vznikla tak, že někdo přišel s nějakým nosným motivem. Ten se pak na zkouškách opakoval, jamoval, nabalovaly se na něj další nástroje, než si to sedlo do skladby. Takže geniální basový riff v *Rukávu* vymyslel Milan, v *Přírodě* Tomáš a v *Klidní jsou a kouří* Jakub. Skladbu *Televizní* měla Pařka připravenou z domova na klávesy v podstatě celou, jen text se ladil ve zkušebně a recitativ je Jakubovina. A skladba *Smetiště* je vlastně převzatá od Jinovatky. Na desce ...klidní jsou a kouří podklady vymyslel brácha a ostatní nástroje se také nabalovaly, dokud si to nesedlo. Dnes už tvoříme jinak. Milan složí podklady, někde přidá kytaru, někde zpěv, někde sampl, převážně z českých filmů. Pak mi to pošle přes úschovnu a já si s tím doma jamuju, někde basou kopíruju kytaru nebo sampl, když se mi to zdá v pohodě, tak to nahráju a pošlu Milanovi zpátky. Milan pak něco předělá, poupraví, dotextuje, dozpívá a zase pošle. Takhle si to posíláme, dokud není skladba hotová. Pak ji teprve nacvičíme ve zkušebně.

Díky, Jirko, Milane a Honzo. Já poslední dobou hodně poslouchám Ládu Křížka, Arakain s Luckou Bílou, Dream Theater, Fates Warning, Black Sabbath a etno jazz. Bye for now.

*Otázky – Miloš Latislav
web: jirikovovideni.bandcamp.com*

JV na konci léta u Skaláka (festival Napříč), 2016. Foto Z. Vykydal

Sépiovou kostí: Brion Gysin

Britský malíř, spisovatel a básník (1916–1986). Po krátkém střetnutí se surrealismem v Paříži poloviny 30. let a vojenské službě v americké armádě se v roce 1950 přestěhoval do Tangeru, kde otevřel restauraci 1001 Nights, která byla známá hostováním Mistrů hudebníků z Joujouky. Dále rozvíjel suá kaligrafická díla, založená na japonských a arabských formách. V roce 1959 Gysinův materiál a mystické praktiky inspirovaly Burroughse k uvoji metod cut-ups. V 60. letech vytvořil Dreamachine, který popsal jako „jediné umělecké dílo navržené tak, aby bylo viděno se zavřenýma očima“. Knižně mj. vydal romány The Process (1969) a The Last Museum (1986, posmrtně), sbírky rozřezaných textů Minutes To Go a The Exterminator (1960, s W. Burroughsem) a knihu rozhovorů Here To Go (1982, s T. Wilsonem).

POSVÁTNÝ PSILOCYBIN A MAGICKÉ HOUBY

Toho léta jsem coby šestiletý četl chůvě z Alenky v říši divů. Obzvlášť se jí líbil příběh o Alence a houbách. Velmi ji to pobavilo. Bylo jí čtrnáct a jmenovala se Růže Divoká, byla totiž rudokožec. Sama číst ani psát neuměla. Snažil jsem se ji naučit číst, ale marně, nestála o to. O houbách věděla všechno.

Jsou to duchové, kteří přicházejí z Mésíce, učila mě babička. Když jich pár sníš, můžeš s nimi tančit, můžeš si s nimi vyjít až na Měsíc, pokud se ti chce. Dáš si kousíček z každého ze čtyř rohů jejich kloboučku, malinký kousek a pak se napiješ horkého čaje. Za chvíli už vidíš všechno. Jsou to kouzelné houby. Moje babička ví, kde je najít, jak jim slovy přikázat, aby vylezly ze země. Chceš taky?

To se stalo roku 1922 v Banffu ve Skalistých horách. O jednom státním svátku si celá rodina Divokých, všichni, kdo z kmene zbyli, oblékli svůj nejkrásnější oděv, všechna ta pera, korálky a kůže, a na pintech, malých zavalitých koních s pestrobarevnou srstí, vyjeli i se ženami a dětmi ze své rezervace v horách, bez fanfár, slavnostně, a bez jakéhokoli gesta či úsměvu míjeli bílé turisty, kteří jim při jejich přízračné a téměř tiché jízdě tleskali.

Krátký průvod se vydal jedinou ulicí turistického městečka, pomalu a nezáčastněně přešel malý kamenný most a stoupal k velkému hotelu, obrovskému pseudostředověkému zámku přiléhajícímu k hoře, jejíž vrcholky pokrýval věčný sníh. Tihle ubozí rudokožci byli placeni za to, aby mezi koktejly pobavili turisty. Museli mít žízeň, ale všechny alkoholické nápoje jim byly a stále ještě jsou přísně zakázány. Znali jen halucinogenní houby a peyotl, ale nikdy o tom s bělochy nemluvili, nikdy.

POŠTA Z DIVINITY AVENUE

Půlka srpna toho šileného léta 1961. Byl jsem bez peněz v Paříži, sám nebo skoro sám, ve slavném zblešeném Beat Hotelu, rue Git le Coeur, a neměl ani drobák, abych se dostal zpátky do Tangeru, kde jsem žil od roku 1950. Burroughs, Ginsberg, Corso a spol. tam odjeli, mě nechali v mém špinavém pokoji, a já svaté madam Rachou, která hotel provozovala, dlužil měsíce a měsíce nájemného. Strávil jsem tolik dní bez jídla, že jsem vysílením ležel na posteli a nebyl schopen sebrat odvalu zajít do bistra a podívat se, jestli nemám nějakou poštu.

Už jsem od nikoho nic nečekal, ale jednoho krásného rána mi kdosi přinesl impozantní obálku s pečeti Harvardské univerzity se zpáteční adresou jakéhosi ústavu na Divinity Avenue. To bylo slibné. Velmi formálně mě zvali k účasti na skupinovém experimentu s psilocybinem, výtažkem z hub známých jako magické houby. Tento výzkum pod vedením doktora Timothyho Learyho zřejmě Harvard sponzoroval. Dobře jsem věděl, kdo to je. Již předtím byl William Burroughs pozván (všechny výlohy hrazeny), aby se zúčastnil kolokvia o této nové droze, které pořádal institut vedený doktory Learym a Alpertem – tím, z něhož se později stal „guru“ Baba Ram Das. Jejich záměrem bylo přimět Burroughse, aby verifikoval přínos jejich experimentů s touto „neškodnou a blahodárnou“ drogou – experimentů, které s mírou nejvyššího rizika prováděli naprosto neodpovědně na vězních, servírkách, taxikářích, na komkoli, kdo jim ve dne v noci, možná zejména v noci, zkřížil cestu. Burroughs byl patřičně zděšen, a když na něj přišla řada, rovnou jim to řekl.

Krátce nato mi poštou přišel maličký balíček, tak malinkatý, že na něj museli připevnit visačku s mým jménem a adresou. Uvnitř byla miniaturní lahvička s názvem výrobce: Sandoz, Švýcarsko, pobočka v New Jersey. Nepřiložili ani návod k použití, ani dávkování. Bylo tam čtyřiadvacet pilulek, drobných jako růžová zrnka písku.

Přítel, zrovna cestující přes Paříž, celý lačný po chemických zážitcích, to chtěl stůj co stůj zkusit, a tak jsme si každý vzali tři tabletky, ale až potom, co jsme se pro jednou dobře najedli. Škoda. Účinek byl poměrně příjemný, ale minimální. O něco později jsme oba spolkli další tři pilulky a pak jsme usnuli… Probuzení bylo velmi svěží a příjemné, velmi. Kolem nás se vznášel celý požehnaný den, dokud jsme nevypili jen trochu alkoholu, což nás uvedlo do totálního zmatku. Dohodli jsme se, já a přítel na cestách, že počkáme ještě několik dní, než se pustíme do zbývajících pilulek.

Mezitím přišla poštou druhá malá lahvička pro Burroughse, který mě požádal, abych mu přeposílal poštu. Docela dobře jsem si pamatoval, že se veřejně zapřísahal, že už nikdy nebude brát – nikdy! Protáhly mě peklem, sdělil mi, pronásledovaly mě rozpálenými bronzovými ulicemi Minraudu! Strašlivě mě týraly! O houbách už nechci ani slyšet.

Dobrá. Rozhodl jsem se, že se budu několik dní dávat dohromady, abych se očistil, jako to dělají rudokožci, a pak si dám celou lahvičku. Těch čtyřiadvacet malých pilulek o nevím kolika mikrogramech by mohlo být mou šancí objevit velký tanec kouzelných hub. Ale na rozdíl od Indiánů jsem se nehodlal modlit. Chystal jsem se pracovat. Za tím účelem jsem si připravil pomůcky pro malování: leptací jehly a štětce, miniaturní krabičku akvarelových barev Windsor & Newton, barevné tuše na bázi laku od Sennelieru a sto listů bristolového kartonu 5 × 8. Všechno jsem rozložil na svůj velký pracovní stůl, který zabíral více než třetinu mého špinavého hotelového pokoje. Další třetinu okupovala postel, zaseknutá mezi dvěma obrovskými skříněmi se zrcadly tvořícími jakýsi výklenek, v němž jsem se mohl ukrývat jako Henri Michaux, aspoň podle toho, jak to popsal v knize Miserable Miracle. Ale prožívat velké cesty vleže v posteli mi nikdy nic nedalo. V extrémních situacích se rád toulám, vyhledávám dobrodružství a uskutečňuji je, než abych je jen trpně jako měkkýš snášel.

Když jsem si v roce 1954 v Tangeru poprvé vzal meskalin, měl jsem velmi prozíravého průvodce, který mi poradil: Zařídte si věci tak, abyste

byl uchráněn před jakýmikoliv problémy. Učíte opatření proti jakémukoli zásahu zvenčí. V ten den se vyhněte všem nepravdelnostem v svém denním režimu. Informujte své přátele, že se pro ně stáváte neviditelným, jako byste se právě vydal na cestu, což je pravda. Užijte si co nejpříjemnější den a noc. Poslouchejte tu nejbáječnější hudbu. Jděte se projít do krásné zahrady. Potěšte se chvíli se zvířaty. Navštivte muzeum. Uvidíte retuše, opravy a rozpoznáte padělky, jako byste vše zkoumali rentgenem. Poslechněte si další dobrou hudbu. Milujte se, pokud můžete.

GORILA JMÉNEM KONGO

Byla to pravda, víc než pravda! V zahradě mě nechal, abych si vybral krásný bílý trumpetkovitý květ datury, jehož nazelenalý odstín u kalichu naznačoval, že čerstvě vykvetl a je ještě plný své durmanové síly. Když jsem ho utrl, vykřikl! Ano, výkřik za hranicí zvuku nebo pod ní, vzlyk, který mi zlomil srdce. Od té doby si rostlin vážím úplně jinak. Celou zahradu jsem okamžitě spatřil jako živoucí bytost. Všechno, všechno, všechny květiny a rostliny, a dokonce i každé stéblo trávy se otáčelo s nepatrnými náhlými kliknutími směrem k zapadajícímu slunci. Všechno na této zemi bylo stejně živoucí jako já, všechno dýchalo. U vchodu do té bájně zahrady na předměstí Tangeru stále ještě stál vysoký mrtvý dutý kmen eukalyptu, v jehož holých větvích žil, dosti bídně, spoutaný gorilí samec z Konga. Jeho belgičtí páni mu připevnili kolem pasu velmi dlouhý pevný řetěz, a na strom pověsili velkou pneumatiku od nákladáku, na které se mohl houpat, což bylo jediné potěšení, které mu zbylo, kromě zuřivé radosti z vyvolávání děsu u návštěvníků. Na to, aby se spustil k úpatí stromu a řval vzteky, kdykoliv měl chuť, byl řetěz dlouhý dost. Spoutání řetězem sotva mohlo, při jeho předstíraných útocích, energických sestupech po kmeni a následných únicích, mít na návštěvníky uklidňující vliv.

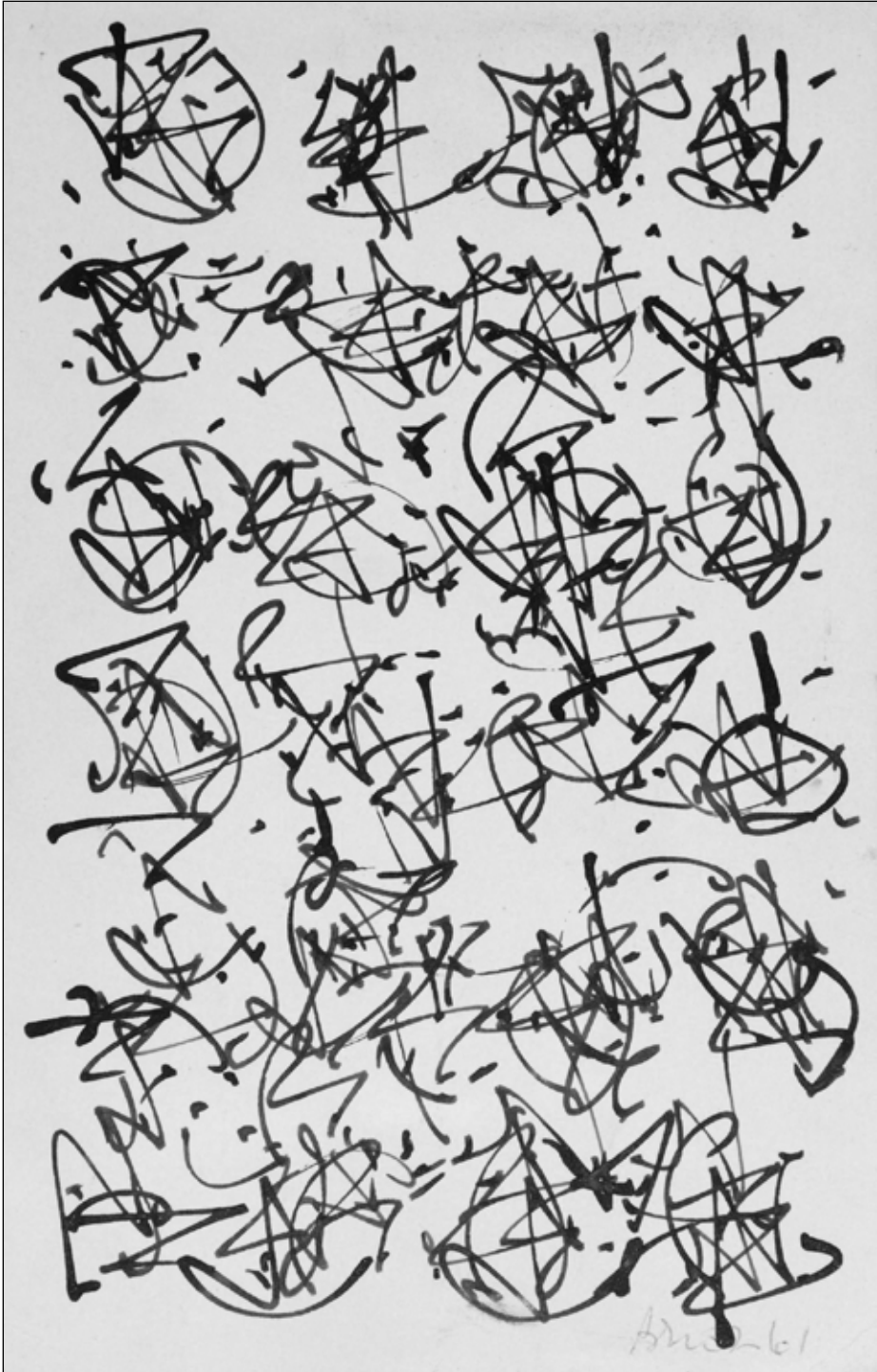
Toho dne jsem k němu přistoupil jistým krokem a zavolał: „Kongo! Kongo!“ Dělal, že mě neslyší, byl jsem pro něj vzduch. Obdivoval své velké černé saténové rukavice. Pečlivě studoval své nehty. Házel jsem mu oříšky, ale on, netečný jako déšť, je nechával padat kolem. Zabušil jsem na mrtvý kmen jeho stromu, rukama jsem do kmene bubnoval. Zamračil se a připustil, že ho otravuju. Upíral pohled do vzdáleného lesa za mou hlavou a tvářil se na-prosto lhostejně, ale vrásky na jeho tlamě a rozšířené nosní dírky ho prozradily. Nevzdával jsem to. Větví jsem se dotkl řetězu a trochu ho popostrčil. To už v něm vřel vztek a divoce cenil tesáky. Přimělo ho to, aby se na mě s temným mručením podíval. Změřil si mě pohledem a ztichl. Čelist mu spadla na obrovskou hruď. Jeho bystré malé oči se rozšířily hrůzou. Třásl se. Olbřímí tělo splasklo, jako by právě dostal kopanec do břicha. Ztratil kontrolu a při pádu z větve jsem zahlédl žlutavé bělmo jeho očí. Žuchnul mi k nohám jako pytel. K.O. Byl mým pohledem sražen k zemi, sražen silou pohledu osvětleného člověka.

Ani v hotelu Beat, ani na náměstí Saint-Michel, ani v Jardin des Plantes, ani na koncertě, kde jsem slyšel Arthura Rubinsteina, a kde jsem s ním měl, jak jsem přesvědčen, zvláštní „záblesk“, ani ve vlastní posteli, jsem tentokrát nepotkal gorilu z panenského pralesa. Po více než tři dny a dvě noci mě psilocybin zcela ovládal a já jsem nedokázal spát. Byl jsem vyřazen z provozu,

až na tři velké návaly umělecké aktivity, které mnou otráslы jako hurikán. Galaxie hub tančily kolem mého pracovního stolu a zanechávaly své stopy na malých listech papíru. Výtrysky hub mi proudily z prstů, které po bristolových kartonech skicovaly mykologické tvary ve třech orgasmických ejakulacích.

Tuto zkušenost jsem využil i v několika pasážích svého románu Proces.

	Brion Gysin
	Paříž, 14. března 1977
	
	<i>Přeložil</i> LETMEIN

Magic Mushrooms, 1961 (Work on paper, 7 9/10 × 5 1/10 in | 20 × 13 cm) →

Múzy medúzy: Pat Metheny Group – Still Life (Talking) (1987)

Tuto desku jsem si zamiloval jako barman v kyjovském rokáču Soho – šéf Soha Ampér (bubeník kyjovské kapely Narajama) ji tam měl ve své sbírce a vpravdě tam hrála vcelku často, zejména v méně exponovaných dnech či hodinách. Tato deska byla vydána roku 1987 a získala i cenu Grammy (v kategorii Best Jazz Fusion Performance), a to rozhodně zaslouženě.

Úvodní skladbou je nádherná *Minuano (Six Eight)*, kterou později otextoval a přezpíval jazzový zpěvák Kurt Elling a vyšla na jeho šesté sólovce *Man i the Air* (2003). Na této desce můžeme najít velkou hitovku *Last Train Home* (Poslední vláček domů), kterou si vybral zpěvák Narajamy Milan Lovec Bílovský jako song ke svému pohřbu – někdy před dvaceti lety mi tvrdil, že záměrem skladby je evokovat vzpomínky na šťastné dětství, jelikož je tam v některých pasážích použita tzv. „dětská kvinta“. S tímto jsem o nějakou dobu později konfrontoval kyjovského učitele kytary a Lovcova spoluhráče z kapely Začalovec Víťu Začala, který mi u panáka řekl, že Lovec je kokot a že žádná dětská kvinta neexistuje, a navíc se jedná o tzv. malou tercii v intervalu jeden a půl tónu. Tento interval je použit v dětských písních jako Jede, jede poštovský panáček, Išel Macek do Malacek či Tancuj, tancuj, vykrúcaj.

Pat Metheny se narodil roku 1954 v Missouri jako Patrick Bruce Metheny. Poprvé na sebe upozornil roku 1976 výtečnou deskou *Bright Size Life* (tehdy jako Pat Metheny Trio), kde v rytmické sekci hraje bubeník Bob Moses a baskytarista Jaco Pastorius. Osobně mám tuze rád bezejmenné debutové album Pat Metheny Group z roku 1978 u ECM. Zde s ním hrají pianista a klávesista Lyle Mays, baskytarista Mark Egan a bubeník Danny Gottlieb. Deska začíná úchvatnou skladbou *San Lorenzo*, kde se tóny postupně vyjevují, jako když vychází slunce či vykvétá rostlina, prostě esence nádhery. Ve skladbě *Phase Dance* zase Metheny hraje hlavní melodii na akustickou kytaru a poté přepne na elektrickou, aby pokračoval vydařenými improvizacími sóly. Touto skladbou obvykle zahajovali koncerty. Pro mě je zde největší hitovkou skladba *Jaco* s parádním basovým sólem Marka Egana. Celá skladba je poctou Jaco Pastoriusovi. Kromě vystupování s PMG hraje Pat Metheny hodně sólově,

resp. s hosty, mezi nimiž jsou taková jména jako kytarista John Scofield, saxofonista Ornette Coleman, kontrabasista Charlie Haden, kytarista Jim Hall, pianista Brad Mehldau, polská zpěvačka Anna Maria Jopek či písničkářka Joni Mitchell. Ze všech nahrávek bych vypíchnul ještě moji milovanou desku *Ring* od Gary Burton Quintet z roku 1974. Zde hrají kapelník Gary Burton na vibrafon, výtečný kontrabasista Eberhard Weber (známý mimo jiné díky hraní s norským saxofonistou Janem Garbarkem), baskytarista Steve Swalow, perkusista Bob Moses a kytaristé Mick Goodrick a právě Pat Metheny s nádhernými skladbami jako *Mevlevia* od Micka Goodricka či *The Colours of Chloë* od Eberharda Webera.

Jenom pro zajímavost, Pat Metheny je jediným člověkem, který vyhrál Grammy v 10 kategoriích. Pro jeho hru byl iniciační poslech desek *Four & More* od Milese Davise a *Smokin' at the Half Note* kytaristy Wese Montgomeryho (oboje z roku 1965). Poté, co získal v 15 letech stipendium na týdenní jazzový kemp a vbrzku začal učit na University of Miami nově otevřený obor Elektrická kytara a poté na Berklee College of Music s vibrafonistou Gary Burtonem, získal pověst zázračného dítěte.

Metheny, krom klasických 6strunných a 12strunných kytar, používal i 42strunnou kytaru s názvem Pikasso I, na níž hraje například na své sólovce *Imaginary Day* z roku 1997. Byl také jedním z prvních jazzových kytaristů, kteří používali kytarový syntezátor Roland GR-300 – k tomu také poznamenal: „Musíte o tom přestat přemýšlet jako o kytáře, protože už to není kytara.“ Za svou kariéru vydal kolem 50 alb a letos, v roce 2024, slaví 70 let.

Honza Bartoň

Vršovice 2016: Vratislav Brabenec & Richard Pecha

Po stopách Keltů

jsem se zatím nevydal, a to, co jsem nenapsal, jsem ani nevydal. Nehledal jsem ani v tom stromě, rodokmenu, nečekám už nic moc – natož změnu. Rád, a to rád přiznám, se někdy ve snech dostanu až k rybě, k prvokovi. Pak je mi hned líp... že bych i klidně... vodošel. Jakože bych se vrátil – až tam – ne se zabil. Jen návrat. Suchý vítr zavyl a vohnul stepní kavyl. Ve Středohoří se toho děje. Teplá hora – spíš jen kopec – topí. I v zimě je tam zelená tráva. Sopečný kopce nejsou ten správný kraj k putování. Sem a tam. Možná, možná, byly důležitý jen ty kopce s jiným tvarem. Třeba Bořeň nebo Říp. Zebín taky! Pokusit se jít po svých vlastních stopách ze včerejška je blbost. I marnost snad. To se nedá. Vopakovat včerejší den. Nebo snad i ten sen? Nebuť labuť. Don't be a swan, jak prej „správně“ překládali studenti angličtiny. Nedávno. (To jsem nevymyslel, to se stalo.)

24. 8. 2019

Myslet na posmrtnou slávu

Kdo by na to nepomyslel. Potkal jsem medvěda. Už vyškolenej, co dělat, když... Popisovat, jak jsem ho vykolejil, je nudný. Medvěd se připravuje k útoku v sedě a bokem. To jsem si ze školení na severu pamatoval. Přikrčil jsem se do sedu a bokem jako von. Nekoukat do vočí! Probůh! Nebejt nervous! Nepotit, nemočit apod. To všechno jsem už věděl. (V té době už jsem jezdil do Prahy z Kanady jako turista. Občanství jsem zpátky dostal až v roce 1995.) Pár (asi) vteřin. Když prohraju, a to bylo celkem jasný, bude se v Praze psát: Prohrál s medvědem, zápasil (!), utkal se... To všechno proběhlo v těch pár vteřinách.

A! A ještě mi kmitlo: Je to furt lepší, než kdyby mi porazil trabant. Pomalu, pomalu jsem se napřímil. Pomalu. Von taky. A pomaličku jsme couvali. Oba. Vrátil jsem se z procházky a vyprávěl. TO. Neudržel jsem cigáro v ruce. Dcera N. se smála. Toho míšu potkávám, když jdu do školy. Na tom místě.

... Rok nato ho potkala Marie, moje žena. I s medvídkem. Ale to už je jiná story. Teď tam postavili domečky se zahrádkama a... V Praze se bojím přejít ulici.

18. 4. 2023

text V. Brabenec, ilustrace R. Pecha

Úhly pohledu: LOUIS CK – vzestup a pád

Proč jsem se rozhodl věnovat svůj text komikovi Louisovi CK? Nemám pro to ospravedlnění. Už rok nic nového nevytvořil, navíc je jasné, že po jeho slavném sexuální skandálu se už nikdy nedostane do top špičky elitních komiků (nemůže točit mainstreamové filmy ani seriály atd.) a bude paběrkovat na okraji top ligy. Proč tedy píšu o něm? Protože mě jeho příběh fascinuje. Takže tedy Louis CK, tento chlapík z židovské rodiny, která se stala katolicou, když prchala před Hitlerem. Přistáli někde v Mexiku a mávnutím kouzelného proutku byli katolíci. Louis CK začínal jako stand-up komik a poté začal pracovat jako scenárista pro různé komediální pořady a pro jiné komiky (Chris Rock). Jeho hvězda stoupala – roličky v hollywoodských filmech, seriál Louie, vyprodané haly. Pád přišel v roce 2017. Zrovna když měl premiéru na festivalu v Torontu jeho defakto první celovečerní režijní debut (Louis natočil už jeden film – Pootie Tang, ale to byl ještě Mr. NOBODY a producenti mu film hodně pozměnili. Neraď se k němu hlásí). Film I love you, Daddy měl na festivalu velký úspěch, jenomže jak se objevily zprávy o jeho sexuálním obtěžování, rázem vše skončilo. O pár týdnů později se již všichni kritikové, co film viděli, shodli, že šlo o trapné a nepovedené dílo (ach ten duch doby). Distributor od filmu odstoupil a CK si ho sám odkoupil zpět, posléze pak snímek unikl na internet (nedal ho tam sám CK? Nevíme.), takže jsme ho my piráti sice mohli vidět, oficiálně však skončil v trezoru, a tedy jako velký finanční propadák. Co Louis udělal? CK mnoho let onanoval před ostatním komičkami. A jim to bylo, logicky, nepříjemné, ale neměly si kde stěžovat. CK je jeden z mála lidí ze seznamu MeToo, který svoji vinu doznal. Což mu však bylo málo platné. CK se v roce 2017 nacházel na absolutním hollywoodském vrcholu. Produkoval řadu TV seriálů pro své kolegy. Daboval kreslenou postavku v animovaném hitu The Secret Life of Pets, hostoval ve slavné SNL show. Jeho seriály Louie a Horace and Pete měly nadšené ohlasy u diváků i kritiků. Netflix se pral o jeho stand-upy. Ostatně jeho poslední mainstreamový stand-up na Netlixu (nemá jméno, pouze Louis CK: 2017) soukromě považují za jeho komediální vrchol. Co následovalo po jeho sexuálním skandálu? CK se asi rok „schoval“. Potom začal postupně vystupovat jako neohlášený host ve svých oblíbených klubech. Pochopitelně za to schytával velkou kritiku. A v roce 2018 natočil záznam svého vystoupení, který sám prodával na svých webových stránkách. Nic jiného mu samozřejmě nezbyvalo, všichni od něj dali ruce pryč. Podle kritiků to bylo příliš brzy. Nabízela se ale otázka, zda má veřejnost právo komikovi zakazovat, aby vystupoval po klubech. Zejména, když je právně nevinný a nikdo ho za nic nežaloval. Nicméně popularita Louise byla tak velká, že se mu podařilo tlak ustát. Tu a tam stáli před klubem nějací protestující, ale neměli tak velkou mediální sílu, aby majitele klubů donutili Louisovo vystoupení zrušit. A od té doby takto Louis „přežívá“. Natočil další 2 stand-upy a jeden nezávislý film, který si také můžete koupit na jeho stránce. Dá se tedy říci, že spadl z první ligy asi někde do třetí. Hollywoodské celebrity se rozdělily na dvě skupiny. Jedna ho zavrhla, druhá tvrdí v podstatě to stejné, co si myslím já, tedy, že jeho onanie a obtěžování mladých komiček opravdu není nic, co by se dalo obhajovat, nicméně si zaslouží druhou šanci. Tu však nejspíš v nejbližších letech nedostane, pokud ji vůbec někdy dostane. Ostatně podívejte se třeba na Mela Gibsona, ani tomu se po jeho skandálu už nikdy nepodařilo dostat zpátky na vrchol. Samotné sexuální skandály tvůrců jsou fascinující téma. Řada lidí dokonce tvrdí, že ti nejlepší komici se rodí právě ze své temné mi-

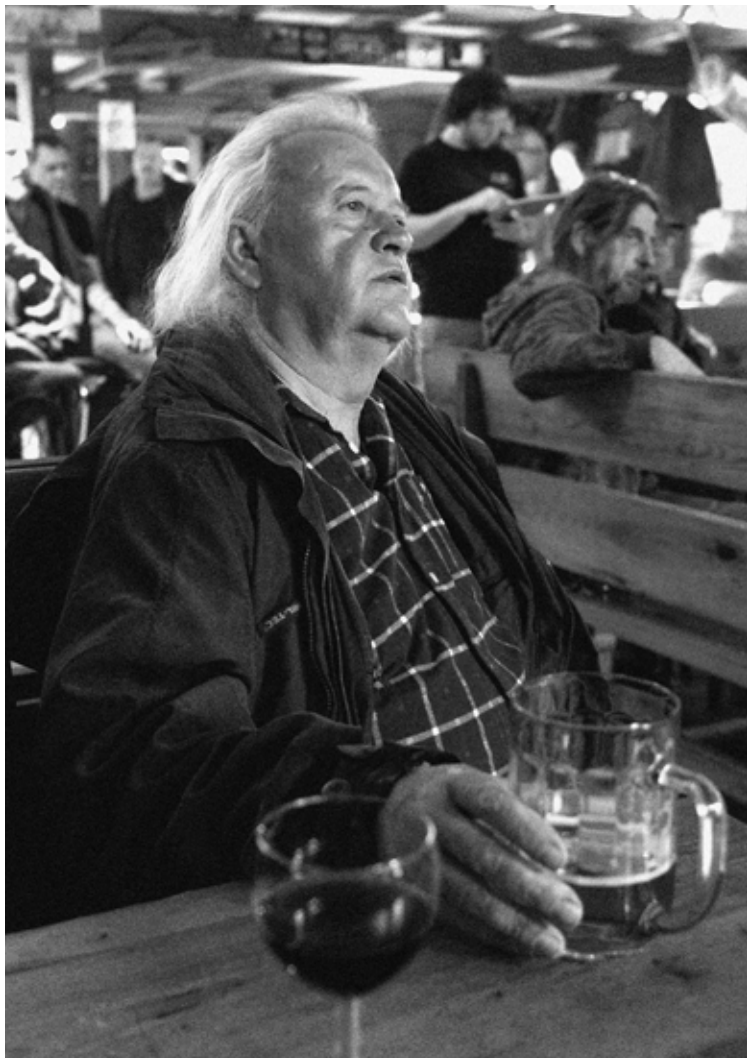
nulosti, ze svých traumat. Že jsou tak originální právě proto, že jsou „fucked-up“ – v prdeli. Vemte si třeba trojici slavných Roman Polanski, Woody Allen a Louis CK. Nicméně já se chci věnovat něčemu jinému. A to Louisovi v roce 2013. Tehdy už bylo jasné, že je nastupující hvězdou komediální i televizní scény. Bylo mu 46, to ještě není rozhodně tolik, abychom ho posílali do důchodu. A právě tehdy si ho Woody Allen, který měl vždy čuch na nové talenty, vybral do svého filmu Blue Jasmine. Asi vás nepřekvapí, že Louis měl Allena rád. Kdo taky ne? Vždyť Woody byl symbolem newyorské intelektuální komedie. Ostatně ti dva toho mají tolik společného. Oba začínali jako stand-up komici. Oba chtěli dál pokračovat v kariéře tvůrce komedií – a to jak za kamerou, tak jako herci. Oba židovského původu, proč to zmiňuji? Protože je to důležité, židovská komedie má určité specifické rysy a tradice – a tedy podobný styl. Oba se dostali do první ligy Hollywoodu, aby s ní spadli kvůli svým sexuálním skandálům. Woody Allen sice všechny spory se svou bývalou manželkou Miou Farrow vyhrál (byl obviněn ze sexuálního obtěžování dcery Dylan), nicméně si poté vzal za manželku svoji nevlastní dceru Soon Yi, se kterou začal chodit, když jí bylo méně než 20. Takže je třeba konstatovat, že tohle z vás zrovna miláčka médií neudělá. Louis CK nesl svoji účast ve filmu Blue Jasmine trochu nelibě. Chtěl totiž hrát mnohem větší roli, ale Woody měl pocit, že se na ni nehodí a nabídl mu jinou roličku. Tohle Louisovo ego těžce snášelo, nicméně chtěl si zapsat zářez na pažbě a chtěl pozorovat mistra a svůj vzor při práci. Uplynuly jen 4 roky a Louis byl na vrcholu. Zatímco na Woodyho už se dávno pohlíželo jako na přestárlého důchodce, který točí průměrné bijáky, ale nenatočil žádný vynikající film už dobrých 10 let. Ná-zory kritiků se samozřejmě rozcházejí, ale obecně se skoro všichni shodovali, že Woodyho poslední velký film byl Match Point z roku 2005. A v tu chvíli si mohl Louis zahojit svého ego. Napíše scénář, který bude mimo jiné o slavném autorovi, který má pověst pedofila/hebefila, bude to jako připomínat život Woodyho Allena a nabídne Allenovi tuto velkou roli. Louis CK to skutečně udělal a scénář Woodymu poslal. Allen o tom vypráví ve své poslední knize Mimo chodem. Celkem ostře tam Louise kritizuje a člověk mu musí dát za pravdu. Co by z toho Woody měl, kdyby roli přijal? Proč by měl podporovat diváky i tisk v tom, že se znovu bude řešit jeho náklonnost k mladým holkám? A to přesto, že se ve scénáři nakonec mladá dívka se starým režisérem nevyspí. Ovšem tentokrát to byl Louis, který byl králem Hollywoodu. A prostě nahradil Woodyho Johnem Malkoviche, což byla více než důstojná náhrada. S čím však Louis nepočítal, bylo to, že na něj v tu chvíli praskne jeho vlastní sexuální skandál. A tisk tak vůbec nebude řešit Woodyho Allena, ale naopak bude hledat paralely mezi jeho životem a scénářem. Ostatně jedna z postav zde například slaví své životní úspěchy tím, že předstírá honění péra v kanceláři filmové produkce. To bylo vzhledem ke kauze skutečného masturbování Louise CK celkem ironické. Co nám říká Louisův skandál o dnešním světě? Že je možné, že žijeme v realitě, kde nebude nikomu odpuštěno. Zároveň všichni mají o sobě informace na síti, které lze dohledat a zneužít. Ať tak či tak, Louis CK je talent, který se rodí jednou za generaci. A já jsem vděčný alespoň za to, že může provozovat alespoň své stand-upy, které jsou pro mě vždy velká událost.

Vojtěch Landa

Komiks Traumer–Roháč: Zukotero

Mikyho zápisník:

Špitální střípky

...

Nemoc
učí pokoře
Chůze
učí dálkám
Modré nebe
učí naději
Místo
lesní pěšiny
chodící pás
Místo
modravé oblohy
bílý strop
Místo
hřejivého slunce
studené zářivky
Sunu se
krok za krokem
nedočkavě kupředu
za zpěvem ptáků
vstříc modrým obzorům
naděje
a hřejivým paprskům
slunce

...

Mapování oddělení neurochirurgie
Šouravé kroky
po trase
postel
dveře pokoje
chodba ticha
automat na kávu
Na stropě
blikající zářivky
tikot hodin
tlukot srdce
ozón dezinfekce
štiplavý pach Sava
přebije vůně kávy
cappuccina
s příchutí irish creamu
Na stolku u kávovaru
ohmataný časopis
Moravský senior
s oslíma ušima

...

Když nemůžu v noci spát
nechci prášky do sebe rvát
na spaní
za oknem svítání
Na bolest
jednoduchá lest
začíná nad ránem
lčba Heryánem

PO NARKÓZE...

Zmatené neuspořádané
myšlenky v mé hlavě
naráží jedna do druhé
jak míčky osudí
v plastovém bubnu
při tahu Sportky
Čekám
až stejně jak
náhodně vylosovaný míček
vypadne
z mé hlavy myšlenka
Laserový teploměr
jak puška odstřelovače
mi míří doprostřed čela

...

Stojím na chodícím pásu
pro někoho běžícím pásu
Připadám si jak vlak
courák
při rozjezdu ze stanice
(žádný rychlík)
trhaně se pohybují
trhaně se pohupují
Za odjezdovým návěstidlem
plynulá jízda
Vlak duní po kolejích
dálku před sebou
Mávám
hezkým holkám u trati

...

Jak nakopnutý pes
zběsile nad ránem
vyje siréna sanitky
Na heliportu
právě přistává
vrtulník záchranářů
Bubeník déšť
na střechy vybubnovává
nemocniční blues
Do kanálů
měděnými okapy
odtéká voda
Gumovou hadičkou
infúzí do žíly
odtékají analgetika
Ze sterilní postele
zírám
na praskliny
na bílém stropě
trhliny jsou cesty
Zírám
na nerovnosti
bílé omítky
kopce a údolí
neprobádané krajiny
Hledám
spojnice trasy
kudy jít

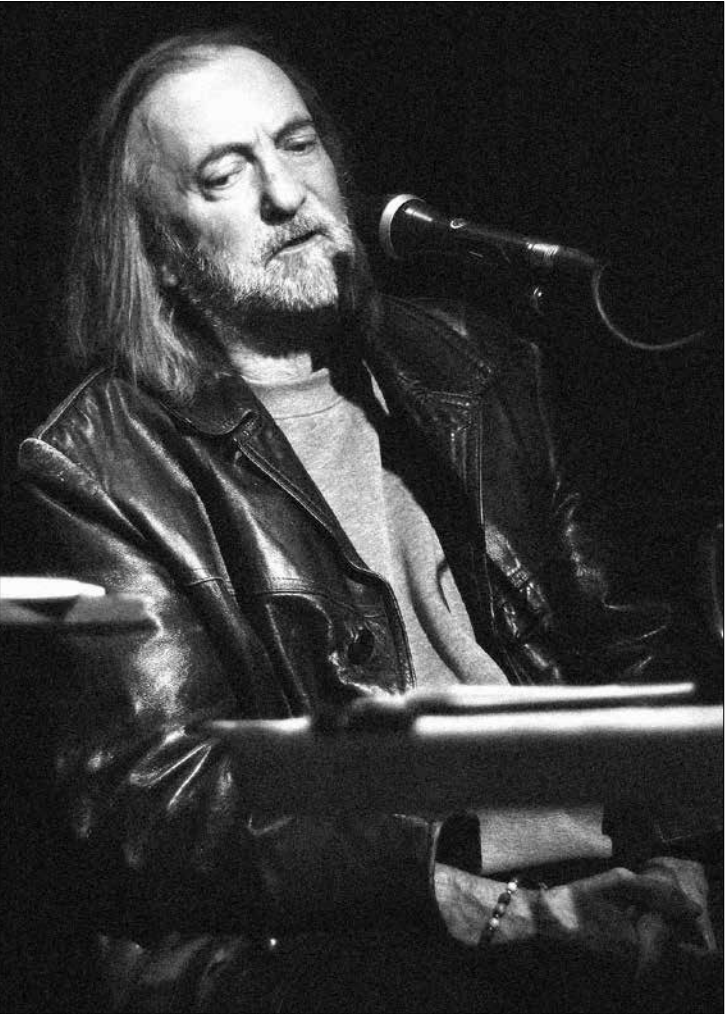
Miky Marusjak

5 let od úmrtí J. E. Friče:

Neboj se

24. května letošního roku to bylo 5 let, co zemřel básník Jaroslav Erik Frič (1949–2019), zakladatel novin Uši a Vítr a Provodou, nakladatelství Votobia a Veutus Via, organizátor festivalů poezie a hudby Potulný dělník a Napříč a večerů Potulné akademie, zakladatel obecně prospěšné společnosti Christiania.

S Jaroslavem jsme nebyli přátelé. Bylo to tiché porozumění. Poker hraje každý sám za sebe, u mariáše čekáte na rovnocenného partnera. Poprvé jsme vešli do bližšího kontaktu, když jsme připravovali knihu článků Karla Křepelky s názvem Ztracené kuře. Následná spolupráce byla občasná. Proč? Ne vždy jsem dokázal být rovnocenným partnerem.

JEF na autorském čtení v brněnské Ponavě, listopad 2018 Foto R. Diďiak

Jaroslav pocházel z Ostravy, ale v jeho díle nikdy nedominovala. Slabost pro ni měl, lehkou, sentimentální. Jakož i pro autory z regionu. Ale v určitém věku je pro každého důležitý vzor. Má mít mistra. Žák má mistra překonat, tzn. opustit ho, a Kuběna byl majetnický. Tehdy jsem Jaroslava poznal. Každý člověk má rodové kořeny a jen moudrý muž o nich málo mluví. Intelekt, jenž Jaroslavovi

nescházel, je důležitou, ale ne dominantní součástí osobnosti. Patří sem i vzdělání a osobní, životní způsoblost potkat se s dějinnou zkušeností lidstva. Termín historie by tu vzhledem k Jaroslavovi vyzněl dost lacině. Z tohoto ze všeho se rodí moudrost. Aby se moudrost projevila, není k tomu až tak třeba inspirace, ale spíš iniciace! A empatie! Cit. Propojení, ne spojení! Našel Jirouse. To už nebyl vzor. Byli si rovni. V ten okamžik se z Friče stal básník. Byl svoboden. Sám bych si takové osvobození přál. Jdou do ztracena všechny zasvěcující rituály, stejně jako představy a původní formace. Přijaté, sdílené i nesdílené. Zrodí se člověk. Dotekem Boha. Jak v srdce Michelangelovy fresky, kdy Bůh dotekem prstu zrodí život. Je to ten samý prst, kterým byl vepsán zákon Desatera do kamene. Prohlédnutí. Víte, proč mají maličké děti tak krásné oči? Prohlédly. ISEM ZDE, SVOBODNÝ. Co to znamená? Zodpovědnost. Za sebe vůči Bohu. Nemá to co dělat s konvencemi, regulemi, osobními vazbami, dokonce ani s přátelstvími a dluhy a splátkami. V Jaroslavově případě zvlášť. Přitom největší konflikt, jenž v sobě nesl, trpěl, byl konflikt se zákonem, který vepsal Bůh svým prstem do kamenných desek. A logicky tu byl smysl pro humor, sarkastický, někdy jízlivý, málokdy vulgární, šibeniční ano, ironie vždy. Byla to všechno jeho volba? Ne! Vědomé a záměrné rozhodnutí zralého muže. Měl teatrální sklony, ale pozér nikdy nebyl. Byl excentrický, přitom obětavý. Většina lidí to nepochopila, ale i proto ho obdivovali ti, co mu málo rozuměli. Byl to způsob, jak obdarovat při vědomí vlastních ztrát. Jsme u toho podstatného. Jak se takovým ztrátám říká? Oběť! Čím byl starší, tím více chtěl a potřeboval apologetický rozměr nejen svého díla. Neměl kde brát než u křesťanských autorů, zvláště u Léona Bloye. Nebylo to tak těžké, byl k tomu disponován. Jaroslavovo kouzlo spočívalo v tom, že málokdo mu mohl být rovnocenným partnerem v diskusi. Ale, až na výjimky, rád hovořil s každým. Zvlášť s mladými lidmi. Nikdy nementoroval, zažil to, měl k tomu odpor. Chtěl být prostý a přesný. Toleroval prostáčky, ne blbce. Nesnášel chytračení. Jen díky Aniče jsem mohl vidět, jak umírá. Vozila mne s sebou. K mravnosti na nejvyšší úrovni dospívají zpravidla stoikové. Trvalo to roky. Každý se bojí. Ne každý se bojí Božího soudu. V tom je Jaroslavova velikost. Nakonec nebylo ve zbytku jeho života nic než liturgie a modlitba, vše čisté a bílé, jak kost v ossariu. Viděl jsem Heryána, dával Jaroslavovi křížek na čelo. Říkal: NEBOJ SE! Možná to Jaroslav slyšel, ale bdělý nebyl. A bál se. Ani strach není dělitelný, někomu více, někomu méně. Tak to nefunguje. Bůh mu dával čas. A to samé dělá pro každého z nás. Poslední dny? Jen modlitba. Věděl, že nic jiného ho nezachrání.

I.F.

Napsal Igor Fic, 22. 10. 2022 při příležitosti festivalu poezie Potulný dělník, přepis Anna Švehláková 2024

Důkazy: Festival spodních proudů

Foto na str. 10–11: Festival spodních proudů 2024 v Unleaded Coffee, Brno.
1) Fascinovaný Sir s pivem i vínem; 2) Honza Bartoň děkuje účastníkům; 3) Jiříkovo vidění; 4) Permon Balet Superstar; 5) Mejla Jaroš; 6) René se chystá ohodit fotografa pivem. Fotografie: Zdeněk Vykydal

Podivuhodné necesty: Necesta baby/loňským vzadsevzetím

„Kdyby z toho měl být pomník, co po tobě naházeli, brotem by se nebe dotknul, mého lidu buditeli.“
(P. Bezruč)

KDYBY bezprostřednost neměla okraje s čím by se střetla cesta světla?

KDYBY ohnivé jazyky nehrotily ty hry tak obalově oble oči vůči sobě

nepadaly by pak ulitě jako ulitě roby kvítím zdobí hroby péče peče koláče

KDYBY a/ž tak daleko to došlo ty takový tvými mne a já mými tebe hrot jehly dotýká se talíře nebe

KDYBY se ten opak opanoval KDYBY se neopakoval KDYBY si neoponoval KDYBY se spakoval a vyrazil

KDYBY žhavá čára studnu studu vypila oči sočí rodné řeči péče peče koláče

KDYBY očekávání nebylo z toho do pláce není-li kam kráčet v tenat/ách ten a ta

najevo KDYBY vyšlo že to nevyšlo paci paci disipace tažného lana hra/no

odříkání KDYBY nemlčelo úžas už zas neví kam podějí se později datum dme se dodnes

důvod se asi udivil podělí se ráda óda ta o data semennou podstatou pře/kvapivě dojata

KDYBY zdatnost byla zdatnější neobloudila by se míra na cestě do sebe tu hru haníce přela by se o hranice

„Ožívá v nás zvěř, tráva, vůně lesa

a ústí do nás stovky zaslých cest.“
(G. Eich)

KDYBY koule měla záda třeba by si přála ulitu i lolita objímána bude opět obětí na trati

KDYBY krajnost dala se deklarovat KDYBY uchá/zející štuky šukle vyšeptané este/tiky za/čaly tancovat před očima KDYBY obec nepominula se zobecněním

KDYBY zběhlá střela zkratky zpátky nevběhla si do rány třeba by tu ta potřeba tření ani nebyla

KDYBY trisekce úhlu nepotkala soma signifikaci tři aspekty trojjednosti afektu energii – význam – hmotu

KDYBY k tomu nepřišla JAKO slepý k houslím KDYBY nouze neučila bory housti nádech vůči výdechu

místo přemístění srůst a strast let/má... tří/štivě třpytivá zář

tak nějak na/pořád ramenatě rozechvělá nať belhavá bránice žhavě žehná chvojí takový ty šuby duby šup

KDYBY to nešlo tak to poletí propáře se skrze pole i polesí

propátrá se drze nezávazně na uzle dva KDYBY nespavost nespala za dva tkanice odvážně zavazí

pomlčka je pohnuta pohyb celý zprohýbaný prozatím plazí se pozadím

rozprostřenost rozpačitě roztála pře by to ráda pře/balila jiným baličákem TRALALA...

šed' že nikdy nešediví? běloba se černí diví jaká vůně taková i barva bosá

ohnivé jazyky sebou šiji

ještě žijí na mladém bělidle jako KDYBY ono JAKO chybou modu bylo

ale není... takového medikamentu JAKO nyní necestou každý krok

prodírá se prostorovou proměnou skutkovou podstatu nutí k pohnutí pokolení nad tebou dosud zpívají... jupia jou...

někudy tudy stezkou povědomě neznámou a/ž křížovatka se-na/rovná zkříží i rovnoběžky rety v ústrety

okolo lokace trajdá tradice vpřed mapa se ztratila trať se náhle zkrátila TRALALA...

a a/ž se opět najde už tam bude vratká věrně země

transpozice traduje terén trasa *(fr. tracé)* se třese na druhou stranu pře/vrací pře/dává *(lat. tradé)*

topologie tápavého topoření radostně a/ž zpěvně vni prstem před/stavy na mapě vzpomínky poslem poslepovaného pole/tu

KDYBY uviděla a/ž za zatačku mezi mezery vše jed/no... členité scénérii

mezi zdmi nic stává se něčím jak by se asi autodestruktivitě vedlo KDYBY obecnou vitalizací nebyla bylo by tu jaké obavy?

KDYBY ryba nesmrděla od hlavy? KDYBY iluze nebyla lucidní a živá KDYBY si ti manekýni nehráli v jeskyni se stíny KDYBY sen měl o sobě zdání

KDYBY temnota nemluvila jasně KDYBY se propozici nesmekla metla KDYBY se logickému pozitivizmu kolena nepodlomila

KDYBY pec tak taktně neupalovala pecen nebyl by rozpolcen KDYBY předčasně zpozdlíá TRALALA byla doma

KDYBY trapas k trpělivosti došel a/ž na houslovou hlavici by vyčišel utekl by po hmatníku hrál by si tam na šneka a žížala na lvici

žíně celá rozesmátá tulí se jak talisman to je celá ona čím dál JAKO o život

štědrost uštěpačně uštědřena oko chodí okolo předtuchou bez potom šelest šeptmo šimrá

lítá láme mete metla mete mez/i slimáčí šlem marnivosti memento mori

„... kdyby se mělo říci, co to jest, bylo by třeba dvou brdel, která by jedněmi ústy a najednou řekla: >Viděl jsem to ve snu!< >Stalo se mi to, když jsem bděl!< Ale jak možno vysloviti tuto rozeklanou myšlenku? Proto nerozumíme šíleným”!
(Jakub Deml)

KDYBY paměť zběhem se nestala nebyla by křiklavost napřímena upřímností ani dospat nemohla

jen aby už ránu ráhno štětcem z oka tahala TRALALA... paleta je chválou Pánu

Zápisky básníka ulice: Fráze jsou mrtvé dřevo v lese konverzací

Úlohou básníka jest státi se houbou, jež tuto zbytečnou hmotu a výplň řeči patřičně dekompostuje. Nové významy, nechť vyrůstají z mrtvých. Krása, nechť raší z oškřivosti. Poesie, nechť žije ze všednodennosti! Vždyť poesii patří věčnost. Ne, jen choilka z neděle! Letmá ukázka frází a omšelých idiomů aktualizovaných v jazyku poesie:

Děláš si ze mě randu?	<i>Děláš si ze mě sitcom?</i>	A ve finále...	<i>A v semifinále...</i>
Jsem do ní blázen	<i>Jsem do ní schizofrenik</i>	Jdi do píče	<i>Jdi tam, kam jsi do patnácti nesměl</i>
Všechno nejlepší!	<i>Všechno superlativní!</i>	Vyliž mi prdel	<i>Vykousni se mi až do ústí trávící trubice</i>
Dobrý den!	<i>Lepší den!</i>	Měj se	<i>Buď ve svém osobním vlastnictví</i>
On snad není normální	<i>On snad není průměrný</i>	Drž hubu	<i>Kousej ticho</i>
Je to těžký jak prase	<i>Je to těžký jak slon</i>	Nebuď prase	<i>Nebuď hospodářské zvíře</i>
Lilo jak z konve	<i>Lilo jak z hasičské cisterny</i>	Objednal bych si jedno dvojité presso	<i>Prosil bych to, co dovede rozbušit srdce, ale není to láska</i>
Měj se pěkně	<i>Měj se vyfotitelně</i>	Chtěl bych vám zaplatit	<i>Mám pro vás to, o čem Marx napsal tlustou bichli</i>
Na to nemám koule	<i>Na to nemám pošťvák</i>		
To mi rozum nebere	<i>To mi předsudky neberou</i>		
Hustý!	<i>Viskózní</i>		
Dej mi už pokoj	<i>Dej mi už ložnici</i>		

Měsíční noviny

KDYBY ty barvy tak barbarsky ne/znevážily váhu vášní věta holá rozvojově se rozdvojila rozvedla se se sebou

a a/ž bude velká bude imrvére rozvitá chaluha movere marnotratnost marnosti

blázni v jedné lodi pod diktátem vybydlené módy KDYBY ty pixely neblbly jménem malicherné doby

sotva s dálkou se sblížila KDYBY bezstarostnosti to slíbila už zase dál běžela TRALALA...

KDYBY si to sama sžíravost nebaštila úz i úžas cíle úz než by se na/dál už už užužlala... TRALALA...

Co by šepotalo v uchu...?!... KDYBY té prázdnoty nebylo, co by si asi tak plnost počala? KDYBY vlastnosti, polohy, účinky, podoby nebyly v prostoru, nemohli bychom je rozeznávat... KDYBY noc neměla nos na pochodu, požbyla by nús svou moc KDYBY noc nebyla cestou dne... nebylo by ani světlo bezedné. KDYBY propast nenabrala rozum, zoom neučínil by ji bezednou a ona by neměla co ztrácet... KDYBY nús nepotratili v překladu, nebylo by nesmyslu. KDYBY si nevymysleli myšlenku (to jakože rozum místo ducha), nebylo by smyšlenky, ani hádky o duši... zda-li

cosi takového, vůbec tělu propasti pří/sluší...

KDYBY *centrum ministerstva vnitra proti hybridním hrozbám ocitlo se na periferii imanence a vystoupilo z těla zcela, nastala by mela...*

KDYBY nebyly modality modů nebylo by bohů nebylo by ani blbé módy KDYBY selen nebyl Seléné nebylo by barvy zelené KDYBY nebyl Apeiron se Sofií nebylo by tu k hnutí...

KDYBY země byla bezbřehá ztratila by trať půdu pod nohama KDYBY očinevidnost nevinně nelíčila řasenkou pytlácká oka oproštěného prostoru kam jen cestu to táhne tam práh po překročení prahne

KDYBY měl česnek podobu hrobu a Pantomorphos nebyl beztvary nebylo by izomorfií tvarů a tváří KDYBY to tak nebylo jakože už už tak to tak bude leda že by toho KDYBY nebylo

KDYBY červí díry byly pře příhodné sou/hry okolností supervýkonné gravitační čočky mohly by zviditelnit nesmírnost vzdálené luštěniny NYNÍ KDYBY chyba nebyla v záběhu dávnověk by s/ní vyběhl mohly by se tedy rozhrnout vody a nalézt k nebesům shody schody

Luboš Vlach

Filmové okénko:

Jsem už zkrátka marnej, místo abych vám tady představoval nové autory, píšu pořád o starejch boomerech jako Louis CK a Seinfeld. Tím rozhodně netvrdím, že mladí režiséři netočí dobré věci. Točí a velmi, ale ti staří taky. A právě staří tvůrci nemají dnes na různých ustláno.

Jestli je dneska někdo terčem veškerého útoku progresivních novinářů, je to bohatej bílej chlapík.

Tak to prostě je, je to jedinej terč, ze kterýho si ještě můžete dělat srandu podle té pitomé teorie jménem punching down theory. Popravdě, ač jsem zapřísáhlej hipík, někdy si říkám, že každý blekotal, co v tisku furt blekotá o teorii punching down, byl si taky zasloužil jeden punch, aby chvíli držel(a) hubu. Proto jsem si dnes zvolil Seinfelda, kterej právě oslavil 70. A také se nedávno stal miliardárem, navíc je to Žid a je tedy na straně Izraele, což dneska taky není moc populární. Jak sám Seinfeld nedávno řekl, někdy mu připadá, jako kdyby si ti jeho mladí hejtři mysleli, že sám osobně bombarduje civilisty v Gaze. Jaký je můj názor? Pokud někdo netočí film přímo o situaci v Palestině, tak mi je srdečně fuk, jestli je ten tvůrce proizraelský či propalestinský. Ostatně mám rád Seinfelda i Banksyho. Seinfeld to tedy schytává za Gazu a taky to schytává za to, že prý nikdy nebyl vtipnej a všechno za něj odmakal Larry David, který s ním napsal Seinfelda. Přitom ze seriálu je zřejmé, že si scénář Jerry upravoval a označit jej čistě za dílo Davida je idiocie.

Jerry Seinfeld: 23 Hours to Kill

Takže pojďme se podívat nejprve na jeho stand-up. Kdysi dávno jsem viděl jeho první stand-up (na youtube) z HBO z roku 84. A jeho stand-up byl také součástí seriálu Seinfelda. Jerrymu všichni vyčítají, že je měkkej a že jeho komedie je o ničem. Je to blbost. Jerry je pozorovatel, tzv. observational comedian. Tedy zaměřuje se na drobnosti a malichernosti lidského života (většinou měšťáka ze střední třídy). Jerry má obrovský cit pro jazyk. Jak víte, v angličtině jazyku často dominují frázová slovesa jako třeba find out, take care of atd. Seinfeld dokáže kouzlením s předločkami a jazykem vytvořit 6minutovou scénku. Málokterý komik to takto umí. Napadá mě snad jen George Carlin. Proto mě vždycky kritika Seinfelda štvala. I já jsem ale k jeho poslednímu stand-upu (je na Netflixu) přistupoval s obavami. Přece jen, bylo mu skoro 70, když to točil. Kolik znáte sedmdesátníků, kteří si udrží svůj humor? Moc ne, že? Pamatuju si spíš na různé poslední pokusy Menzela, Chytilové či Hanzlíka (Vyhnáni z ráje), kde bylo zjevné, že už svůj talent pro humor ztratili. Možná je to tím, že i já už jsem docela starej, ale Jerry mě pořád baví. Myslím si, že ani ve svém věku neztratil svoji jiskru. A stále nám se svým nezaměnitelným kouzlem sděluje banalitu o našich banálních problémech bohatého světa.

Unfrosted

Progresivní tisk film doslova rozcupoval na kousky. Nevtipné, trapné, hloupé atd. Nesouhlasím. Rozhodně to není bombastická komedie roku. Ale je to milá a hravá komedie o souboji dvou snídaňových gigantů (Kellogs a Post). Příběh je z velké části parodický a fiktivní ve stylu Spinal Tap či Cimrmana. Pokud se vám chce googlit, dozvíte se řadu skutečností z historie amerického snídaňového byznysu. Opravdu milý film, který jsem si užil. A kritici ať si ty své závistivé srajdy nakadí do misky s mlékem a zase pěkně sežerou. Kašlete na kritiky, kdo neumí, ten čumí a radí.

Vojtěch Landa

Traumerův sloupek: Láhev vína

„…tak jenom jestli mi přineseš víno,“ odsekla mu.

„Neblázní, nemám ho za co koupit. Nemám žádný love,“ poznamenal zklamaně Herman.

„To máš teda smůlu, dneska si jistojistě nevzrneš,“ usmála se a otočila se k němu zády.

„Počkej! Nějak to udělám,“ nedal se odbít poháněn chťícem. Rozhlédl se po okolí a uviděl, že na stolech je spousta lahví vína. Tyto lahve byly volně loženy a nikdo si jich nevšímal.

Hlavou mu probleskl nápad. Jedné z nich se zmocní. Schová ji pod svoji riflovou bundu.

Nikdo si ho nevšimne. To je jasné. Je přece neviditelný a všichni ostatní jsou totálně v rauši. Prostě ji sebere a potom půjde za tou holkou a nějak ji přemluví k tomu, aby mu dala svůj snad už několika tisící věneček dívčí ctnosti. Jasně. Super. Nejlepší nápad za poslední dobu. Možná za posledních XY let.

Nevrhl se pochopitelně hned k tomu nejbližšímu stolu, ale ke stolu o trochu vzdálenějšímu. Chvilí vyčkával, než se natáhl po jedné z lahví, když v té chvíli ho chytila tlustá, nechutná a chlupatá pracka. „Co děláš, vole?“ zeptala se vousatá tlama od té chlupaté pracky a dodala: „To je moje lampa! Chceš snad dostat po rypáku?“

„Sorry,“ prohodil pan Traumer v úleku, ale hned, jak se vzpamatoval, tak pokračoval: „Je to kvůli sexu, kemo.“ V očích se mu přitom zračilo zoufalství, byl úplně mimo, téměř v tranzu. Vousatá tlama se okamžitě usmála od ucha k uchu a milým hlasem prohodila: „To je jiná, vole, nech si tu lampu. Je celá tvoje a ať ti to dobře dopadne!“

„Dík,“ poděkoval Herman a spěchal zpátky za tou hezkou holkou, která ho rozpalovala od první chvíle, kdy se objevil na tomto „odpoledním čaji“ či „letní noci“. Rozpal je neúprosné peklo, stává se jím často i znenadání. Přichází neznán z míst utajených snů a přání. Kapela, která tam tehdy hrála, byla úplně levá a tomu rozpalu tak nějak i nepřímó nahrávala. Nedalo se to poslouchat. Peníze v kapse už neměl žádné a chuť na romantiku v roští dívčího klína byla mega-maximální, až téměř neúnosná ve své nosné nosnosti.

Po chvíli tu holku našel. Chytil ji za levé rameno a křikl do jí ucha: „Podívej, co jsem zajistil.“

„Ty se panáčku nezdáš,“ vycenila na něho zuby a pokračovala: „Vypadals tak sotva na unavenýho vojáka na stráži, který se ani nedokáže pořádně postavit do pozoru a zatím jsi mi přinesl naprostý národní poklad. Vidím, že jsem tě řádně podcenila.“

Dala mu pusu na čelo a chytila ho za ruku. Herman byl téměř v sedmém nebi, tedy jestli těch nebí je jenom sedm a není jich třeba osm nebo i víc, a i kdyby jich bylo třeba milion, dokázal by být i v tom miliontém prvním i kdyby nebylo, neexistovalo nebo bylo zničeno zlými nepřáteli takových nebes.

„Já jsem Paula,“ zašeptala mu do ucha v nedalekém parčíku na lavičce.

„Těší mě, Paulo, já jsem Herman,“ odpověděl jí a rukou zajel pod její upnuté džíny směrem od zdrhovadla dolů ke křížovatce či spíše rozcestí dvou nohavic. Pravé a levé. Horkost a vlhkost, nejen letního vzduchu, se stupňovala ve stupních přicházející rozkoše a stimulace stimulantů, senzorů doteků nezkrotných vášní.

Paula se mu náhle vysmekla, klekla k jeho nohám, vyšpulila rty a on dostal zezadu pořádnou řádku. Tu řádku mu uštědřil Günther, který tu byl s ním a Herman na něj v opojení z Pauly úplně zapomněl.

„Co to tady kurva děláš, ty pitomče? Padáme! Za chvíli nám jede vlak,“ zařval Günther, chytil ho za límec a táhl za sebou pryč.

„Tak možná někdy příště, mourku,“ šeptla Paula a zamávala vlhkým kapesníčkem panu Traumerovi, který se k vám moji broučkové a berušky vrátí v příštím čísle novin Uši&Vitr s názvem „Nádraží“…

I. K.

Uši a Vitr

Svjet podle Květuzora

Impregnovanej dub netrpěl samomluvou

Měl by sis určit, jestli se ti líbí ta ženská, nebo ty její galoše, co má na haksnách…

Galoše, co? Protože ta ženská, co sedí před tebou, je mnohem hezčí než ta, co je tam s tebou. Není?

No, je staší, ale je to zrzka a má výrazný brejle, ne?

Jó, tak tobě se líbí ta, co je tam s tebou? Jo, má pěkný galoše. Stylový, že? Ta, co je tam s tebou. A dál?

To ji jako oslňuješ přítomností v tomhle klubu pro duchodce?

Nebolí tě už řiť?

A to jsou rockeři na tom pódiu? Ta mládež se žlutejma vodičkama a rašícíma fouskama?

To jsou ty americký kořeny? A proč teda hrajou etno?

Jo fór, tak to aha, to promiň, to mi nedošlo. A co ta zrzka vepředu?

Ona tě pozvala, ta s galošema?

Tak to jo, to se asi nehodí jít do zrzky, co?

A chtěla zmizet? Zrzka?

Nebo ta s galošema?

Aha, tak proto sis dal ještě pivo.

Je to jasný, baví tě etno s americkejma kořenama a máš rád pivo.

Jo, boubelka v kombinéze že málem rupla?

Nevadí, pak sis dal ještě piváka, ne?

Jasně, pak jsem si dal piváka a bylo to výborný etno, skvělý všechno bylo. Galoše se leskly bělobou.

Péro ti stálo?

No ani ne, ale trochu jsem se udělal.

Jak jako trochu?

No taková onanie v kundě. Dovnitř ven uvnitř sebe sama, jako když boníš, akorát že v kundě. Prostě ho tam nějak naroluju, nasoukám, potřu se vo kundu až vyteču a usnu. Jako když tabáš za předkožku, akorát že v kundě. A ona se udělala?

Ne, proč?

Třeba chtěla pořádně vošukat?

Aha. Ne, ona meditovala.

Jak jako meditovala?

No, říkala, že chce vymrdat a pak řekla ou já a nakonec óm. A úplně nakonec si to udělala sama.

Kolikrát?

Jen jednou prej, tím svým predátorem.

Má velký šidítko?

Aní ne.

Je skromná?

Aní ne, dost stríká.

Má lesklý galoše?

Jo, to má.

A má kundu?

Má plnou ledničku lahváčů.

Kecáš.

Jo.

Jak dlouho se znáte?

Nevím.

No tak jak dlouho?

Neznáme se moc.

Viděli jste se?

Mám ji na fejsbůku.

Tys ji nemrdal?

Ne, ale mrdal bych ji moc rád.

Aha.

Mrdal bych ji ve všech polobách, ona by ječela óm a pak by si to udělala kuchyňským robotem sama, protože by furt neměla dost a já bych se na to díval.

Zajdem na pivo?

INZERCE:	
Tel.: +420 542 210 46 info@jacobbрно.cz Brno, Jakubské náměstí 7	

Jacob

Nepiju, akorát onanuju.

Kecáš.

Jo, neonanuju.

Mrdáš?

Není koho.

Proč?

Jsem knihovník, ženský nečtou, jsou akorárát na fejsbůku.

Aha a mrdáš je?

Jo, chtěl bych je mrdat.

Proč?

Nevím, jsou na fejsbůku.

Asi dost čteš?

Ne, copak jsem ženská?

Meleš hovna, pátý přes devátý, není ti rozumět a lžeš. Normálně kecáš.

Nekecám, pole je veliký a je malej ten žajíček.

Kolona?

Přesně!

Motiv: Květuzor Škvírkó

Překlad z Květuzorštiny: Ymanuel Houslička

Ilustrace: Chlast

Hovory s Pavlem Herotem: Najednou jsem přišel do jiného světa

Pokračování z minulého čísla. Spisovatel Michal Šanda vedl s Pavlem Herotem tento rozhovor v průběhu let 2009–2011 a navazoval na předchozí e-mailovou komunikaci z let 2007–2008, která vyšla roku 2008 pod názvem Kus mne v čítance u nakladatelství Psí víno.

Přijeli jsme do Prahy a jeli s Petrem k nim domů. Do Dejvic, tehdejší ulice mjr. Schramma, nechvalně proslulého velvyslance Sovětů po roce 1945, zřejmě jeden z hlavních iniciátorů balíčkových atentátů na ministra Prokopa Drtinu a dalších, i domnělé sebevraždy Jana Masaryka. Za tyto „zásluhy“ následně zavražděného, a tím umlčeného Hrdiny Sovětského svazu. Když jsme s Pétou Formanem přicházeli k zděné bytovce, ukázal mi, kde bydlí pan Jiří Suchý a kde má byt Václav Havel. Seznámil mne s bráchou Matějem a svojí mámou, paní Věrou Křesadlovou i otčímem Jaroslavem Kratochvílem. Toho času dramaturgem Pražského kulturního střediska i Divadelní pouti, kam jsme se následně vypravili. Najednou jsem přišel do jiného světa. Lidových komediantů, kejklířů, staropražských písniček, lidových her, atrakcí pro děti, na kterých večer řádili ovínění dospělí. Nastalo uvítání Petra z války. Ten se vrátil na jeviště k bráškovi v dodnes nezapomenutelné hře o rodině Váňových s klukama Formanovýma, Evou Holubovou, Václavem Koubkem, později Bohoušem Kleplem, který nahradil Koubka kvůli nějakým jeho neshodám. S maňásky kousek opodál vystupoval tehdy ještě student loutkoherectví Martin Mejstřík, pozdější jeden ze studentských vůdců listopadu 1989. Půvabné bylo divadlo Marcela Vašinky a jeho ženy v cípu Střeleckého ostrova. A s nimi hrála malá rozkošná dívka Miriam Chytilová. Ihned se mi vybavila ze seriálu „Tajemství proutěného košíku. To byl jeden z prvních seriálů, které jsem v televizi sledoval. Probíhal v prvním roce, kdy jsme měli televizi. V roce 1978. Zamiloval jsem se tehdy a napsal do kalendáře název seriálu a dále: „hraje tam hezká holka, tu bych chtěl za ženu“. Další zápisek zněl „Dneska mi umřel táta“. Tlustý zelený denní kalendář, dodnes ho kdesi mám. Stejně tak mne okouzliila na Střeláku na jevišti u Marcela Vašinky. Platonicky jsem se zamiloval. Jak jinak. A později bylo tolik možností jí to říct, ale nedokázal jsem to.

Nezapomenu ještě na jednu černovlasou, milou dívku, se kterou jsem si onen večer rozuměl. Mauzi Kalousek, která přiletěla z Montrealu, Quebecu. Sedli jsme si a povídali. Kdo nám svázal ruce ve věty, byl Kurt Vonnegut jr. Také „její“ spisovatel. Byl jsem nabitý informacemi a názory o americkém umění, zajímalo mne každé její slovo, poslouchal nové sesuvy vět od této kanadské studentky literatury českého původu. Do Mauzi se zamiloval Martin Mejstřík. Hodili by se k sobě! Nějak to časem vyšumělo, hlavně byla mezi nimi propast dálky a dostat povolení vycestovat pro něj bylo nemožné. Sejde z očí, sejde… Martin společně s dalšími začal dělat studentský časopis Kavárna Affa a ve vzduchu už to pomalu začalo svištět, Reagan versus Gorbačov, setkání těchto dvou něco naznačovalo.

Odebíral jsem na vojně denně sovětské „Rudé právo“, což byly noviny Pravda, a nechával si překládat články, které se zmiňovaly o politických vězních, gulagu, lidských právech. Po velkolepém zážitku na Divadelní pouti jsem se další den probudil u Formanů a otevřel se mi svět jejich táty, který tam zanechal celou obsáhlou knihovnu. Knížky z osmašedesáťého, na jejichž hřbetech byla jména tehdy zakázaných autorů. Sedl jsem si do křesla a poprvé četl Škvoreckého, jindy pročetl Lustiga, Vaculíka, Kunderu… Zázrakem pro mne byly Světové literatury, celé ročníky šedesátých let. Tam jsem našel „své“ milované básníky z beat generation. „Nechceš se obléci do nějakého civilu? Máme tady po tátovi nějaké oblečení, bylo by ti.“ Obléknul jsem se do černého a na hlavu si vzal černý klobouk a vyšli jsme do Prahy. Večer, když jsme se vraceli, na Novém Světě pozastavilo policejní auto. „Pavlíku, dělej jakoby nic. Nedívej se tam! Klídeček.“ Auto Veřejné bezpečnosti, jak se oficiálně nazývali, se rozjelo. Viděl jsem jenom,

jak se dva policajti smějí. Zastavit mne a kontrolovat občanku bylo zcela běžné. A já v civilu. To bych šel do basy. A stejně by to stálo za to! Mít na sobě něco, co nosil jeden z nejslavnějších režisérů světa. K milovaným Formanům jsem zajížděl častěji. Měl jsem schovaných pár opuštětků. Počítal jsem s nimi, že si je vyberu před odchodem do civilu. Šetřil si je a udělal jsem dobře. Namísto domů jsem jezdil k Formanům. Přijet do Martínkova na půl dne a jednu noc by bylo zbytečné. Jednou jsem v zapůjčeném civilu přeci jenom přijel. Nikdo mne nepoznal. Bylo to jenom na pár hodin. Nepoznal, ale viděl, a ten „kdosi“ prý roznesl, že k nám přijel nějaký západní „špión“. Doslechl jsem se to po vojně. Možná to byla náhoda, ale také to mohl vypustit někdo z tajných, protože jsem měl hodně velké problémy s místní organizací vojenské kontrarozvědky. To bylo v tom posledním půlroce vojny. Z první návštěvy od rodiny Formanových a mých dodnes milovaných přátel Pěti a Matějčka jsem se vrátil a k tomu ještě zamilovaný. Promítač filmů začal časem po mne pokřikovat „Miriam!“ Náčelník, jehož jsem byl ten kůň, se přidával. Od kluků Formanových přišel první dopis psaný po několik dnů. Podle toho, kolik měli času. Třemi barvami tužek, inkoustu. Matěj dodnes píše inkoustem, jako já musel psát na čtyřtřídce v Martínkově. V letech školou povinných se propiskou zkazí ruka. Dneska by to mohlo být už jedno. Stejně se tůká na klávesnici. A ta bude ještě více nahrazovat rukodílný kumšt a estetiku písma. „Já dělám zkoušky na DAMU, Matěj má také něco. Moc rád bych Tě seznámil s jednou svojí kamarádkou z Hollywoodu. S tou si budeš rozumět, o tom jsem přesvědčený. Nebudeš chodit po Praze sám, počkáte třeba ve Slávii na mne, až za Vámi přijdu,“ řekl mi jednou při jedné návštěvě Petr. Přišli jsme spolu do Slávie, kde seděla žena, která po mém představení odpověděla, že je Michéle Starck a že se narodila tady a že rodiče odešli za hranice, když byla ještě malá holka. V mládí začala hrát a filmovat. V Itálii poprvé u Federica Felliniho, než později odešla do Los Angeles. Hrála v televizních seriálech. Tam jsem se dozvěděl, že jsou herci rozdělení na televizní, filmové, divadelní. Ptal jsem se jí na některé slavné hvězdy, povídala

mi o nich. Mimo jiné, jak v samoobsluze potkává Dustina Hoffmana. Seděli jsme před Národním divadlem a bez jedné procházky jsme byli spolu od té desáté ráno až do jedenácté večer. Neustále jsme si měli co předávat. Bylo to milé a nedá se to zapomenout. Odpoledne jsem ji doprovázel do Banky vyměnit peníze. Byl jsem ve vojenském oblečení. Přišel jsem tam tedy jako voják doprovázející amerického občana, nevědomý, že každý se nahrává na kamery a později zjišťuje. Svůj dopad to mělo, byť nebyl jediný. Ještě předtím moji novinovou kancelář v nedobrém pohostinném úmyslu navštívil předseda místního Závodního výboru Komunistické strany, vojáci mu říkali slizkej had. A to napovídá, co to bylo za člověka. Že mne nemá rád, to jsem poznal podle jeho nenávistných očí a přitom úlisných slov. Ty mu při oné návštěvě chyběly. Řval po mne, vyhazoval ze skříně všechno, co jsem tam měl. Do každé knížky se podíval, prošel si, jestli v ní něco nemám ukryté. Narazil na sešit, kde jsem měl v českém překladu texty rockových a punkových kapel. Četl si je. Odzadu. Nic škodlivého, pomyslel si a odložil ho, a to na třetí dvojstraně. Na druhé jsem měl zapsáno několik Masarykových výroků o komunismu. „A co je tohle? To jsou prapory! Kde jste k nim přišel?“ zkřivenými ústy se mne otázel. „Soudruhu kapitáne, to tu zůstalo po předešlém novináři. Já je používám za prachovky,“ vyjelo ze mě nad velkou kupou všeho možného, bezvládně naházeného uprostřed kanceláře.

Po otázce, co jsou zač, jsem řekl, že nevím. Věděl. Jedna byla vlajka Západního Německa a druhá Albánie. On naštěstí nevěděl. Dalším štěstím bylo mé tušení! Básničky, Bibli, křesťanské texty jsem odnesl uschovat do kotelny kuchyně ke kamarádovi. V několikametrovém tunelu, kde byla ve zdi díra, co se dala zarovnat cihlami a kam se dalo dostat pouze plazením, jsme je uložili mezi zásobu kořalky z rýže. Nebylo to pro mne příjemné. Netrvalo dlouho a jeden kluk, co nosil poštu-korespondenci, mne ráno jednoho dne ani neodpověděl na pozdrav. Když jsem se na něj podíval, sklopil oči. Donedávna jsme si povídali, byli kamarádi, rozuměli jsme si. Byl také ze severu Moravy, kam se po otci přeci jenom také hlásím. Najednou taková proměna. „Má špatný den,“ pomyslel jsem si. Druhý den ho měl znovu. Třetí den mne to zarazilo. Vždyť jsem mu nic neudělal, že mi ani neodpoví? Dopisy a balíky měli na starosti dva vojáci. Zeptal jsem se toho druhého. Zprvu zapíral, že neví, vymluvil to nějak. Později si dal odvahu a řekl mi, ať si dávám pozor, jestli něco mám s německými agenty! „Cože?“ nestačil jsem se divit. Řekl mi, proč se mne jeho kolega bojí a nemluví. „Pavle, on má strach se vůbec na tebe podívat! Svěřil se mi, že byl dvě hodiny vyslýchán vojenskou kontrarozvědkou a po celé dvě hodiny se ptali jenom na tebe. S kým se stýkáš ve městě. Nediv se, že se bojí. Přišel na pokoj totálně zničený. Neříkej mu to, on to prozradil mně a také nesměl.“ Opravdu, tak zničeného

kluka jsem neviděl. Do konce vojny se mnou nepromluvil. Mrzí mne to, ale nic jsem tam s nikým neměl. S žádnými civilními osobami jsem se tam nestýkal a ani nechtěl. Mylně jsem věřil, že v maloměstě kousek od hranic je snad každý najatý k udávání. Ještě že tak. Tato nepravdivá domněnka možná zachránila někoho dobrého od máléru.

Byl konec listopadu 1989 a já potkal Radka Neumana. Jezdívali jsme na společné vojenské soutěže a vystoupení. Brněnský písničkář mi stranou davu hodných revolucionářů řekl:

„Ty buď rád, že ses z vojny dostal celý. Dodnes nechápu, že tě pustili. Nebylo dne, aby se o tobě nemluvalo, to víš, říci jsem ti to nemohl. Vozil jsem kontráše, tak to vím. Buď rád, že ses dostal domů, byť s odřenýma ušima.“

Věděl jsem, že se něco děje podle telefonu. Ani jsem se tím netajil a známým řekl, že po zvednutí sluchátka v něm okamžitě cvakne. Jejich sledování nechápu. Odposlech jsem si vyvodil ze hry, kterou jsem připravil a hrál v ní. Po jejím slavnostním uvedení byla zakázána.

Nic jiného mne dodnes nenapadá. Den před odchodem do civilu zatklí a potom uvěznili na necelé dva roky kuchaře, příjmením Dus. Bydlel v Praze. Při nějaké pařbě ve společenské „bufet“ místnosti se nekvalitně vyjádřil o komunistech. Seděl mezi nimi udavač, kluk z Tábora, v civilu jsem ho potkal v jedné tamější hospodě, čepoval pivo. Na vojně vedl proviant, což byl sklad s potravinami, masem. On rozdával každému, kdo přišel. Co já toho natahal na kulturák. Přišli mu na manko, a ne zrovna malé. Dali na vybranou, udávat nebo jít sedět do civilní basy. Vybral si s plácem to první, jenom aby nemusel do vězení.

Před kostelem každou neděli hlídali vojáci, aby se tam nikdo z nás věřících nedostal. Já jsem ve vojenském chodil do kostela v pražském Týnu s herečkou Miriam Chytilovou. Každou neděli, pokaždé, kdy jsem byl mimo vojenský útvar. Byl jsem do ní zamilovaný. Dokonce mne jednou pozvala do Národního divadla – Novou scénou, kde hostovala. Byl jsem v tomto prostoru poprvé. Spal jsem u nich doma, domečku rodičů. Speciálně jsem si vybral opuštěk a přjel na víkend do Prahy. Do Národního na pozvání Miriam a od kluků pozvaný do kina. Když jsem měl nějaké vystoupení v Plzni, kdosi mi tak řekl, jaký úspěch měl film Miloše Formana Amadeus. Po jeho skončení dav v sálu pět minut mlčel, potom vstal a tleskal. O politickém uvolení přicházejícím z Moskvy pronikaly zprávy i do kulturních časopisů. V Kině se objevila reportáž z Filmového festivalu v Moskvě, který navštívil i režisér Forman. Kluci čekali, že se zastaví. „Sehnali jsme ti lístky na čas, kdy přijedeš. I někomu, kdo tě potěší.“ Já jim psal v dopisech o Miriam i o tom, že mi neodepsala. Jednou Peta zavolal a oklikou se ptal, jak mi je, naznačoval, že je to depresivní, kde žiji a nějak drobně naznačil, ať neudělám nějakou blbost, Miriam mi prý napíše, jenom co bude mít chvíli času a uvolní se od maturitního učení na konzervatoři. Ano, ti milovaní kluci měli strach, abych si nesáhnul na život.

Přijel jsem do Prahy. V pátek přespal u kytaristy Pavla Seidla, držitele nejlepšího kytaristy roku Radia France. Byli jsme na pivečku a potom šli spát do jeho úplně prázdného bytu na matrace. „V neděli v jednu si dáme setkání na Můstku, abych se s tebou rozloučil, až budeš odjíždět zpátky,“ řekl mi Pavel. Také se tak stalo. „Ten mě musí mít rád, že mne tak silně objal, jako bych se neměl z vojny snad vrátit živý?“ pomyslel jsem si. Měl smutné oči a neustále jsme se po sobě otáčeli a mávali si. Já se z vojny vrátil, on ze Švýcarska nikoliv. Nikdy nebylo lehké, když jsem se já, nebo i někdo jiný, doslechl, že ten, koho měl člověk rád, zůstal na Západě. Kdo jim vzal kramle, měl definitivní zákaz do země a dalšího tam od nás nepustili, pokud nebyl ve straně a nesloužil jim. Pavel se prosadil. Založil a dodnes vlastní svoji soukromou konzervatoř. Velmi úspěšnou a vyhledávanou.

pokračování přístě

rozhovor vedl Michal Šanda, úprava Honza Bartoň, foto archiv Pavla Herota

Akce:

NAPŘÍČ – KONEC LÉTA U SKALÁKA – 27. ROČNÍK
Skalákův mlýn, Meziříčko u Želetavy, 30.–31. 8. 2024

K dispozici jako obvykle büfé, výčepy, antikvariát, vetešnictví, nezávislá distribuce, dvě moderované scény, bez vstupného, stanování/ponocování volné, vstup v kravaté na vlastní nebezpečí!

FESTIVAL NAPŘÍČ JE KOLEKTIVNÍ VÍNA

napříc

Skalákův mlýn Meziříčko u Želetavy
30.-31. srpna 2024 od pátku 18.00, bez vstupného

THE(Y) WANTED ★ UNDERSPHERE
EDITH ★ LAMRAM JAM ★ PAN KAREL
OLIVEROVA DÁLKA ★ JAKUB NOHA BAND
SDRUŽENÍ RODIČŮ A PŘÁTEL ROPY
ORCHESTR GERSTNEROVA CHAOSU
JOHNNY SERVICE ★ ČERNÁ SLEPICE
IVAN MOTÝL ★ PETR HRUŠKA
LUKÁŠ TREJBAL & HONZA RÝDL
TOMÁŠ METELKA ★ MÁJA ČMELÍKOVÁ
CHYBA – JEDNOAKTOVKA VÁCLAVA HAVLA
EVA MACHOLÁNOVÁ & CHOSÉ JUSKU

dvě moderované scény • nezávislá distribuce
büfé • výčepy • stanování/ponocování volné
vjezd autem do areálu 200 Kč
vstup v kravaté na vlastní nebezpečí!

www.spodniproudy.cz

POTULNÝ DĚLNÍK – FESTIVAL POESIE, 23. ROČNÍK

Klub Unleaded Coffee, Hybešova 46, Brno
18.–19. října 2024

My sweetheart killed a bad guy (film Höykö s hlasem Vráti Brabence)

George Silverman and The Mask

Šimon – básník ulice

Milena Orsi

Adéla Polka & Šimon Sáva

Housekeepers

Robert A. Julius

Cermaque

Nadíváný skřivánek

Jiří Šimsa & Ťovajz&spol.

Milan Daniel Dlabal (křest knihy Než nám dali jména)

Margo Kolář-Hotz (křest knihy Rudá buňka)

Martin A. Štvrtecký (křest knihy Laboratoř progresivní patologie)

Ivan Motýl & přátelé

René Müller (křest knihy Příliš vzdálené pískoviště)

Plum dumplings

Havárna

podrobný program a eventuelní změny:

www.spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

Bojkovický festival MišMaš skončil – bohužel se nedožil ani 30. narozenin. Údajně pro malý zájem lidí. S Krákorem se trucoidně kříží jeho komornější varianta MišMaš Mejdan. ••• Humanoidní robot Muhammad osahával na veletrhu AI reportérku. Znovu prověří jeho nastavení. ••• Francouzští hasiči se musí oholit, pokud se chtějí vrátit do práce. ••• Vláda Nepálu oznámila, že dobyvatelé Everestu budou muset po sestupu odevzdávat pytlíky s vlastními exkrementy na důkaz, že po sobě v horách nezanechali nepořádek. ••• Chioma Okoliová z nigerijského města Lagos může skončit až na sedm let za mřížemi, protože jí nechutnal rajčatový protlak a o svůj názor se podělila na sociálních sítích. Výrobce to považuje za poškození dobrého jména a případ dal k soudu. ••• Pokud se nezmění zákon, budou se všichni Japonci za 500 let jmenovat Sato. ••• V Čečensku zakázali rychlou i pomalou hudbu. Kritériem neprojde ani ruská hymna. ••• Německý soud rozhodl, že i roboti v supermarketech musí světit neděli. ••• Kanadský soud rozhodl, že Ontario musí zaplatit zákrok osobě, která se neidentifikuje ani jako plně ženský, ani jako plně mužský gender. Osoba si chce nechat zkonstruovat vagínu a zároveň ponechat svůj penis. Odmítnutí zákroku by porušilo právo této osoby na osobní bezpečnost chráněné kanadskou ústavou. ••• Německé děti předstírají konverzi k islámu ze strachu z muslimských spolužáků. ••• Na pražském Majálesu zasahovali těžkooděnci, a to ne proto, že proběhl v dubnu, ale z toho důvodu, že pořadatel přestal vracet zálohy za kelímky. ••• Švýcarský nožík přijde o nožík. Mohou za to bezpečnostní nařízení. ••• 23. 5. vyšel v platnost nový pokyn dopravního ředitele Ing. Jana Seitla, který se týká okamžitého zákazu reprodukce hudby či mluveného slova ve vozidlech MHD.

Φ&Γ

Ears&Wind Digital:

V posledním čísle Uši a Vítr jsme avizovali vznik digitální platformy Ears&Wind Records DIGITAL. První vlastnovky v uvolněných empétri balíčcích jsou již ke stažení na www.spodniproudy.cz:

ČOČKA / Jako lusk, 2010 (SPL030-2); DG 307 – Public Rehearsed Praha-New York, 2009 (SPL027-2); HERMAN TRAUMER / Není cesty zpátky, 2018 (SPL080-2); HOKR / Zahřáté brzdy optimismu, 2012 (SPL036-2); JÁ JSEM POZNAL / U nás na hřbitově, 2012 (SPL037-2); JOSEF KLÍČ – Kniha Jób, 2009 (SPL029-2); LAMBRECHTŮV PSYCHOMETR – Věk v němž nemoc nastala, 2011 (SPL033-2); MIRA KUBÍN & TOMÁŠ VTÍPIL / Live Brno 2006, 2007 (SPL021-2); NEDĚLNÍ LIDÉ / Hnětetéto, 2008 (SPL024-2); ZÁVIŠ A JOSEF KLÍČ / Naživo za pivo, 2010 (SPL031-2)

Předplatné:

Uši a Vítr vychází k výjimečným akcím 5× do roka:

01. Homér's Memorial – leden
02. Festival spodních proudů – březen
03. Krákora – červen
04. Napříc – srpen
05. Potulný Dělník – říjen

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ JE NOVĚ 300 Kč (PĚT ČÍSEL).

Předplatitel získává automaticky nárok

na bezplatné osobní vyzvednutí příloh k rozšířenému číslu

Cena normálního čísla je 40 Kč/pivo

Cena rozšířeného čísla (CD, nebo kniha) obvykle 100 Kč.

Kontakt pro předplatné: igor.latal@hotmail.cz

Archiv grátis: spodniproudy.cz

Tiráž: Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: Míky Marusjak, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Šimon – básník ulice, Václav Roháč, Michal Šanda, Květuzor Škvírkó, Erik Daniel, Richard Pecha, Vratislav Brabenec, Igor Fic, Eva Macholánová, Miloš Latislav, Zdeněk Vykydal